Ayağını yorganına göre uzat!
Yorganını ayağına göre kısalt!
YORGANCI YORDAN

Zübük

İT KAĞNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRMIŞ

Eski Türklerde: At, avrat, silâh...
Yeni Türklerde: Kese, kasa, küläh...

Ne Sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz; futbolcu!

NE ŞEHİT OLDU NE GAZİ PİSİPİSİNE GİTTİ NİYAZİ

Hiç sıkılmak yok mu?

Bayram Oğlu BAYRAM

BASININ terbiye dairesinde yapılan münakaşa geleneği birkaç kendini bilmez zibidi yüzünden maalesef bozulmuştur. Her sabah yazı diye içlerinin çöp tenekesini kusan bu saygısızlar iftira, yalan ve küfürleriyle bizi susturacaklarını sanıyorlarsa, enayiler aldanıyorlar. Bu bir kısım basın mensubu, hakikatte ise Babiâli tulumbacıları, temiz kalemlerimize durmadan saldırmakta, mahalle çocuğu edası ile her türlü terbiyesizliği mübah görerek, ağız dolusu küfürleriyle sabrımızı taşırmağa çalışmaktadırlar. Ama muhterem efkârı umumiyemiz bizim nasıl bir üslûp asaleti içinde tertemiz kaldığımıza şahittir ve hakem sizlersiniz muhterem okuyucularımız.

BİZ hiçbir zaman, burunlarına kadar iğrenç bataklığa gömülmüş bu yalancı pehlivanların seviyesine inecek değiliz, her zamanki safiyet ve kalem asaletimizi muhafaza edeceğiz. Çünkü biz, o paçavralarla bir olamayız. Bu mahut paçavraları bir de üstelik «Ahlâkımız taahhüt gazetesine yasa basındır» diye söz verdikleri, bu taahhütlerini de ilân ettikleri halde hiç utanıp sıkılmadan küfürler etmektedirler. Ama biz onlarla bir olamayız.

Analarının ipliği pazara çıkmış bu yangın yeri mahsullerini, son bir defa daha nezaket ve terbiyeye davet ederek diyoruz ki: Susun, yoksa bizi dilinizi mendil cebinize sokmağa mecbur edeceksiniz!

Gerek bizim terbiyemiz ve gerekse muhterem okuyucularımıza karşı olan vazifelerimiz bu şeyoğlu şeylerin anlıyacakları dille kendilerine cevap vermemize mânidir.

İNSANIN bu pespâyelere «küfretmekten ne çıkar ulan ineklerl Sıkıysa terbiye dairesinde yazın!» diye bağıracağı geliyor ama şerefimiz, kültürümüz böyle âdi sözleri sarfetmemize müsait olmadığından susuyoruz. Bu kalem eşkiyalarının basın haydutlarının derecesine düşmiyeceğiz. Ar ve haya damarları patlamış, hicap perdeleri yırtılmış tıngırtı bezi suratlı bu iblisler ne denilse utanmazlar ve nursuz suratlarında bir penbelik bile peyda olmaz.

EĞER okuyucularımıza saygımız olmasaydı biz onların ağızlarına doldurulacak nâneyi çok iyi bilirdik. Ah ulan ah, bu terbiyenin gözü kör olsun... Dua etsinler yine kovalisyon hükûmetine! Vicdanlarımız gibi tertemiz olan sayfalarımızı bu alçakların lânetli ismleriyle kirletmek ve pisletmek istemiyoruz.

Artık yeter efendiler! Münakaşanın da bir adâbı erkânı vardır. Fakat bu hırtlar, bu hırbolar kim, münakaşa terbiyesi kim!... Şunu iyice bilsinler ki, biz hiçbir zaman onların seviyesine düşecek değiliz. Kendilerini son defa terbiyeye dâvet ediyoruz: Hall etmeyin, susun artık ulan, yeter be!...

Memleket eylâlarından Debre Fatihi İkinci Niyazi'nin akıbetinden bugüne kadar maalesef müsbet menfi bir haber alınabilmiş değildir. Bir Mayıs sabahı «yol göründü ey gaziler!» diye evinden dışarı uğrayan II. Niyazi bir daha geriye dönmemiş, yapılan bütün aramalar da boşuna gitmişti. Yakında bir ip ucu elde edileceği söylenjyorsa da, bütün arama-taramalara rağmen aylar geçtiği halde bugüne kadar ne bir ip ucu, ne de bir iplik ucu elde edilebilmiştir.

Debre Fatihi II. Niyazi hakkında birçok söylentiler dolaşmaktadır. Bir takım söylentilere göre, Niyazi kaybolmuştur; kaybolmuşsa büyük bir kayıptır. Kayıptır diyenlere karşı ayıptır diyenler de vardır. Yine başka bir söylentiye göre de Niyazi kaçırılmıştır. Başka bir rivayet de Niyazi'nin kaçırılmayıp, kendisinin kaçırdığı ve dağa kaçtığıdır.

Bu ihtimâli kuvvetli görenler «Hürriyet geyiği sahibi I. Niyazi dağa çıkmış olduğundan sayın II Niyazinin de kendi kendini dağa çıkarmış olması düşünülebilir» demektedirler.

Her ne olursa olsun Niyazi'nin akıbeti meçhuldür. Niyazi'yi sevenler «Ne şehit oldu ne gazi, pisi pisine gitti zavallı Niyazi!» diye gözyaşları dökerek, yine böyle bir meçhul akıbet için, onun yerini dolduracak bir üçüncü Niyazi aramaktadırlar.

Bundan da anlaşılacağı üzere, memleketemizdeki bütün Niyazi'lerin başları dertte olduğundan, Niyazi'lerin bir kısmı isimlerini ve yakalarındaki rozetleri şimdilik kaydı ile değiştirerek Niyaziliğin zuhur edeceği günü sabırsızlıkla beklemektedirler III. Niyazi'nin de çıkacağına muhakkak gözüyle bakılmaktadır.

Hasan almaz basan alır

Zübük hediye dağıtıyor!

VERİYORUZ DAĞITIYORUZ

Her okura birkaç hediye birden veriyoruz. Siz kupon biriktirin, biz para biriktirelim!

Altı ay hergün gazetemizdeki kuponları kesip biriktirin. Altı ay sonra, Allah kerim, kuponları ne yapacağımızı bulmakta düşünürüz, hele siz gazetemizi satın alın da, altı aya kadar kim ölecek kim kala, bakalım kovalisyon ne gösterir.

ÇEKİLECEK KURADA

1 inciye 1 Nasihat!
2. inciye 2 Nasihat!
3 üncüye 3 Nasihat!

İster birinci olun ister ikinci, ister üçüncü, sizin bileceğiniz iş.

Nasihatlerimizi idarehanemizden alabilirsiniz. Taşradaki okurların nasihatları sağlam ambalajlar içinde postayla gönderilecektir ki, yolda kaybolsun...

KAZANANLARA:

4 üncüye Galata Kulesi,
5 inciye Beyazıt Kulesi
6 ıncıya Atatürk Köprüsü
7 inciye Galata Köprüsü
8 inciye Tramvay.

Bu hediyelerin nakliyesi kazananlara aittir.

BEŞ KOY BİR AL!

Ayrıca neler veriyoruz:

ALIYORUZ TOPLUYORUZ

NELER VERİYORUZ NELER

Bunları size veriyoruz:

Na sana:

Bunları kendimize alıyoruz:

Na bana:

Paraları kazanma

Size çadır, Bize kat - Size clarabası, Bize bu- Size süpürge, Bize elektriklisi - Size düdük (ama iyi cins) Bize Radyo - Size otobüs yolculuğu, Bize uçakla seyahat - Doğu bölgesine göndereceğiz. Bize Paris'te bir ay - Size resmi, Bize kendisi.

Bul karayı al parayı

Lotaryacılık basın Türk anonim ortaklığı

— Bayramlık elbise yaptıramadım da teyzesi..

Taşlama

Mide ve Beyin

Bir sanatçılar topluluğunda Yahya Kemâl'le Orhan Veli üstüne konuşulurken, bir ara söylesi tartışmaya döküldü: Yahya Kemâl mi, yoksa Orhan Veli mi? Evet, ikisi de ama, kimisine göre Yahya Kemal, ekimisine göre Orhan Veli ağır basıyordu. Hangisi üstündü? Biri divan şiirine yeni renk, yeni öz getirmiş öbürü şiirde yeni akım yaratmış. Yok Yahya Kemâl şiirimize ilk yeniliği getirmiş, yok Orhan Veli şiirimize son yeniliği kazandırmış.

Gittikçe kızışan tartışmayı, sesini çıkarmadan dinleyen şair Halim Güzelson, nâmı diğer kitapçınız Halim Şefik birden patladı:

— Yahu, ne diye boşuna konuşup duruyorsunuz? Biri mide kanamasından öldü, biri beyin kanamasından... İşte bu, yetmez mi...

Zübük OKURLARININ BAYRAMINI KUTLAR

BAYRAM HATTASI MANGAL TATTASI

Dizgi - düzeltme yanlışlarından çekmediğimiz kalmıyor Bugünkü koşullar altında bir türlü bunun önüne geçemiyoruz. Avrupa, Amerika gazetelerinde, kitaplarında tek yanlış dizgi bulunmaz, bizimkilerdeyse dizgi - düzeltme yanlışı olmayan tek gazete, dergi yoktur.

Geçenlerde yazısı dizgi yanlışıyla çıktı diye, az kalsın bir eski dostumla aram açılacaktı.

Dizgi - düzeltme yanlışından doğan mizah bizde çok zengindir; bildiğim, gördüğüm bir kaçını yazıyorum.

Şair Celâl Sahir'i eski bir dergide öven yazıda «Celâl Sahir ziynetperest bir şairdir» sözü şöyle çıkmıştı: «Celâl Sahir zenperest bir şairdir.» Yani zampara bir şairdir.

Yine eskiden Arap harfleriyle çıkan bir gazetede «Seririyat-ı askerî», sefseriyat-ı askerî diye çıkmıştır.

1945 yılında bir gazetede hem de başlıkta «İsmet Inönü», «İsmetin önü» diye çıktı.

Zübük'ün ilk sayısında birinci sayfadaki bir yazıda «Iran'da fabrikaya kârhane derler» cümlesi ««Fahri Kaya kârhane derler» diye çıktı.

İki devlet adamından söz eden bir gazetede «bu iki recül-ü siyasî», «reçel siyasî» olarak çıkmıştır.

Daha geçenlerde okuduğum bir gazetede, kadınların vücut tenasüplerini korumaları için yapmaları gerekli jimnastik anlatıyordu. Yazı şöyle bitiyordu:

«Bu hareketleri yaparsanız uzun zaman tenasübünüzü muhafaza edersiniz.» Son cümlenin böyle olması gerekliydi ama böyle değil gazetede şöyle çıkmıştı:

Bu hareketleri yaparsanız, uzun zaman tenasübünüzü muhafaza edersiniz.»

Dizgi - düzeltme yanlışlarının en gülüncü de merhum Naşit'in başına gelmişti. Şöyle bir ilânı vardı:

«Komik-i şehir Naşit Bey bu gece sahneye yeni kostümleri ile çıkacaktır.»

Arap harfleriyle basılan ilân gazetede şöyle olmuştu:

«Komik-i şehir Naşit Bey bu gece sahneye yeni koşumları ile çıkacaktır.»

Abdülhamid'in tahta çıkışının yıldönümünde bir gazetede «şöyle çıkmıştır:

«Sultan Abdülhamid'in cilvesi».. Bu dizgi cilvesi yüzünden gazete kapanmıştır.

Günlük bir gazedeki ciddî bir fıkrada «Iktidar böyle işlerse, muhalefet ne yapsın?» cümlesi şöyle çıkmıştı: «Iktidar böyle işerse, muhalefet ne yapsın?»

Gazetemizde bugüne kadar çıkmış, bundan sonra da çıkması önlenemiyecek dizgi - düzeltme yanlışları için okurlarımızdan özür dileriz.

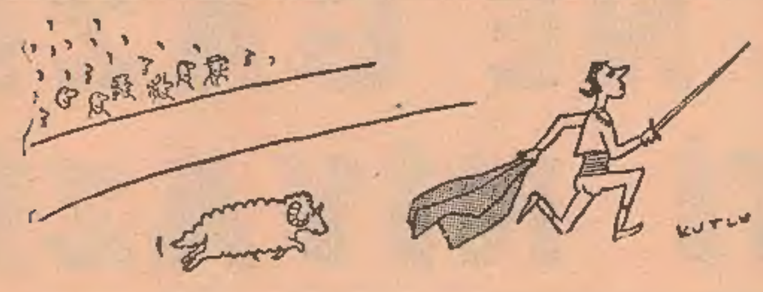

Zübük

Büyük Yarışma

Zübük Gazetesi okurları arasında bir yazı yarışması açmıştır.

Herkesin başından gülünçlü pek çok olay geçmiştir. Yakınlarınızın, dostlarınızın, tanıdıklarınızın başlarına da çok komik olaylar gelmiştir. Bunları yazıp gazetemize gönderin. Yapılacak seçmede beğenilen yazılar Zübük'te yayınlanacak, her yayınlanan yazı için yazarına

50 lira

ÖDENECEKTİR

Ayrıca yayınlanan bu yazılar arasından yapılacak seçmede:

Birinciye 500
İkinciye 300
Üçüncüye 200

lira verilecek!

Dördüncüden onuncuya kadar yüzer lira tutarında çok değerli kitaplar armağan edilecektir.

YAZILARI KİMLER SEÇECEK?

Yayınlanan yazıları yine okurlarımız kendileri seçeceklerdir. En çok oylama sırasına göre yazılar değerlendirilecek ve derece alacaktır. En iyi, en güzel yazıya oy vermiş olan bütün okurlarımıza altı lira tutarında kitap armağan edeceğiz.

YARIŞMAYA KATILACAK YAZILARDA ARANAN KOŞULLAR:

1. Başka dilden çeviri olmayacak.
2. Daha önce yayımlanmış olmayacak.
3. Yazılar, daktilo ile, kâğıdın bir yüzüne yazılmış olacak. (Çok okunaklı elyazısı da olabilir.)
4. Her yazı, 800 kelimeyi aşmıyacak.
5. Sizin başınızdan, ya da başka birinin başından geçmiş gülünçlü olaylar, hikâye biçiminde yazılmış olacak.
6. Mizah yazısı olacak.
7. Yazının altına açık ve doğru ad ve adres yazılacak.

HERKES BU YARIŞMAYA KATILABİLİR

Bekliyoruz, yazılarınızı gönderiniz. Kısa zamanda beğenilen yazılarınız Zübük'te çıkacaktır.

Mübarek Bayram

Münasebetiyle müessesemizin mallarına yüzde iki yüz zam yapıp, bu zam üstünden yüzde yirmi tenzilâtla satışlara başladığını muhterem müşterilerimize arzeder ve bütün din kardeşlerimizin mübarek bayramlarını tebrik ederiz.

Kazık T.A.Ş.

TEK DELİK

Bu romanı şimdiye kadar okumadınızsa, bu sayı özetini veriyoruz; mutlaka okuyunuz.

(7. ci sayfada)

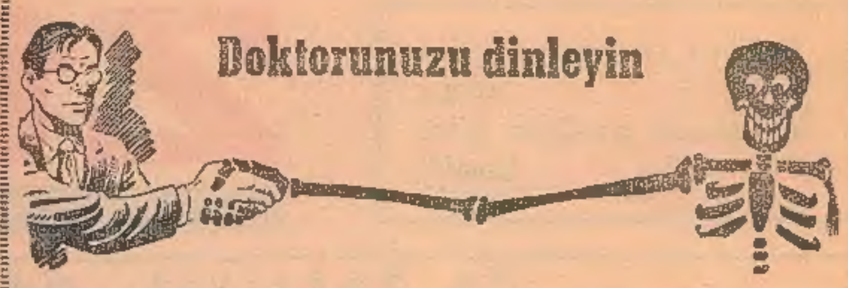

Cıgaranın faydaları

Hemen hemen bütün tıp doktorları ağız birliği etmişlercesine cıgaranın aleyhinde bulunmaktadırlar. Cıgara aleyhtarlığı, kötü bir Batı taklitçiliğidir. Her memleketin kendine özgü şartları vardır. Batıya uygun gelen her şey bize uymaz. Avrupa ve Amerika ülkeleri halkı için cıgara içmek zararlı olabilir, bunu bizim de olduğu gibi almamız hiç doğru değildir. Nitekim demokrasiyi de Batıdan olduğu gibi aldık, hem biz ne hale geldik, hem demokrasiyi ne hale getirdik. Batıdaki düşünceleri kendimize uydurmazsak felâket olur. Avrupalı ve Amerikalılar için zararlı olan cıgaranın bizim için sayılamıyacak kadar çok faydaları vardır; yerimizin darlığı ölçüsünde, bunlardan birkaçını okurlarımıza bildiriyoruz:

1 — CIGARA İÇENLER BÜTÜN GECE ÖKSÜRÜRLER: Böylece evinize girmeye yeltenecek hırsızları korkutmuş olursunuz Hırsızlara karşı en güvenilir sigorta, geceleri cıgara öksürüğüdür.

Bundan başka, bir evdeki kadınlar ve erkekler hep birden cıgara tiryakisiyseler, öksürmekten ağız kavgasına daha az vakit bulacaklarından yuvalarında mutluluk kurmuş olurlar. Hele kaynanalarınıza, elinizden geldiği kadar çok cıgara — mümkünse esrarlı cıgara — içirmelisiniz ki, öksürmekten dırdıra vırvıra daha az vakit bulabilsinler.

2 — CIGARA İÇENLER, ÇEVRESİNDEKİLERDEN SAYGI GÖRÜRLER: Çünkü cıgara, içenleri çarçabuk yaşlandırır, yüzlerde kırışıklıklar yapar; böylece olduklarından yaşlı görünen cıgara tiryakileri çevresindekilere daha kolay sözlerini geçirirler. Cıgara yüzünden sesleri çatallaşacağından ve boğuklaşacağından, konuşmaları çok etkin olur. Bu boğuk, kalın ses, öğretmenlerin, subayların, polislerin, özellikle politikacıların çok işine yarar.

3 — CIGARA DİŞLERİ KORUR: Cıgaranın nikotini, bembeyaz dişleri sapsarı bir muhafaza altına alarak korur.

4 — CIGARA, İŞTİHANIZI KESER: Böylece, iyi bir yurttaş olarak hızlı kalkınmamızda üzerinize düşen görevi yapmış olursunuz. Acıkmaya başlayınca üstüste cıgara içerek iştahtan kesilirsiniz. Bol cıgara sâyesinde, günde bir öğün yemekle, hattâ bir simitle yaşamak elinizdedir. Açlık ve kıtlık bölgelerinde yaşayanların en büyük yardımcısı cıgaradır. Cıgara size yemeği bıraktırır, sonra da cıgarayı bırakırsanız, hem yemeği, hem cıgarayı bırakmış, böylece yaşamaktan kurtulmuş olursunuz.

5 — CIGARA UYKU KAÇIRIR: Bilindiği gibi, bizim bir dakika bile uyumamamız gerekir. Çağdaş uygarlık düzeyine ulaşabilmemiz için artık bu derin uykudan uyanmalı ve uyumamalıyız. Bunun için en iyi çâre, durmadan cıgara içerek uykunuzu kaçırmaktır. Uykunuz kaçınca geceleri de çalışabilirsiniz. Gece mesaisi çok iyidir. Her gece çalışmaktan yorulursanız, düşünürsünüz. Düşün, düşün, inşallah iyi gider işin!..

6 — CIGARA HÂFIZAYI ZAYIFLATIR: Böylece geçmiş yılları sık sık hatırlayarak «Neydi o ucuzluk, neydi o bolluk... Ben gençliğimde, ah vaah!..» demekten kurtulur, bol cıgara sâyesinde öğleyin yemediğiniz yemeği de unutarak avunur ve mutlanırsınız.

7 — CIGARA İLGİYİ DAGITIR: İlgi dağılınca memleket de, siz de huzura kavuşmuş olursunuz. İlginin dağılmasında cıgaranın yeri, futbol maçları, saçma roman ve yazılar, açıksaçık filmler kadar önemlidir. Cıgaranın yarattığı ilgisizlik yüzünden memleket meselelerini düşünmekten kurtulmuş olursunuz.

Cıgara içmenin insana daha pek çok faydaları vardır. Ancak işleri tıkırında, geçimleri yolunda, en çok kazanıp az vergi ödeyen yurttaşlarımıza cıgaranın zararlı olduğunu da belirtmeliyiz.

N O T : İşbu ilân yazısının faturası Tekel Genel Müdürlüğüne yollanacaktır, çabuk ödemelerini rica ederiz.

— BAK DA GOGSÜN GABARSIN EVLAT, ATALARMIZ İŞTE BÖÖLE LÖKÜS APARTIMANLARDA OTURURLARMIŞ!..

1

2

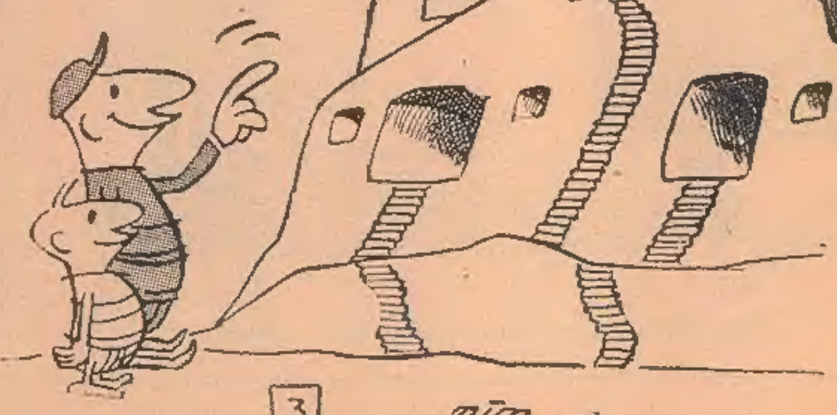

3

Yarışma YAZILARI

MİZAH yazısı yarışmalarına okurlarımız yazı göndermeğe başladılar Kendilerine teşekkür ederiz. Ne yazık ki, bu yazıların pek çoğu yarışma koşuluna uygun değildir. Arada bir anlaşmazlık beliriyor. Yarışma ilânımızda görüleceği gibi, fıkra değil, hikâye biçiminde yazılmış mizah yönü olan yazılar bekliyoruz. Bir takım okurlarımız kırk-elli kelimeyi geçmeyen küçük fıkraları göndermektedirler. Bunlar yarışmaya giremiyeceklerdir. Örnek olarak bunlardan birini veriyoruz:

ÇOK yaramaz bir çocuk annesini rahatsız edince annesi «Şimdi kafanı koparıp atarım!» der. Çocuk da «Annecim» der, «Ne olur, şimdi koparma, uyuyup, uyanayım, yemeğimi yiyeyim, ondan sonra başımı koparıp atarsın!»

Bu fıkra, yarışma koşuluna uygun olmadığından, okurumuz Bay Seyfullah Karaseçen'den başka bir yazı göndermesini rica ediyoruz.

KARABAŞ

KÖYLÜLERİMİZİN şehire ayak basmamış olan genç bir hemşehrimizi, köy ihtiyacını görmesi için muhtarımız şehre gönderdi. Bu hemşehrimizin Karabaş adlı köpeği hiç yanından ayrılmaz. Arabasını koşar, köpek de arkasından şehre iner. Şehrin büyüklüğüne, güzelliğine şaşar kalır, ağzı açık sağına soluna bakınırken, bir de başını eğer ki, kocabaş görünürlerde yok. O yana koşar, bu yana seğirtir, köpek yok.. Çaresizlik içinde ellerini açıp başını göğe kaldırınca ne görsün: Minare... «Aman şu sivrinin tepesine çıkarsam Kocabaş'ı görürüm» diye, aranır, taranır, minarenin kapısını bulur, yukarı çıkar. Şerefeden şehre bakar, köpeğini göremeyince, hayvan sesini duysun da gelsin diye bağırmağa başlar:

— Karabaş, Karabaş, Karabaş... Kuçu, kuçu, kuçu!... Karabaş!...

İmam, mezin, ahali koşup bunu minareden alaşağı ederler, başlarla döğmeğe...

Bizim genç köylümüz,

— Ne oluyorsunuz yahu? der.

— Ulan, minareden köpek aranır mı?

Köylümüz,

— Kaybolan aranmıyacaktı da, bunu neye sivriltip yükselliniz? der, daha çok dayak yer...

Namık ÖZKAN

DİNAR

BU yazı da hikâye değil, fıkradır; yarışma dışıdır. Birtakım okurlarımız da çok bilinen, dillerde dolaşan fıkraları kendi başlarından geçmiş gibi yazıp gönderiyorlar; böyle yazılar da yarışmaya sokulmıyacaklardır.

Gönderilen yazılardan kimisi -ne yazık ki- ya müstehcen ya da çok kabadır; bunlar da yarışma dışı bırakılmıştır. Örneğin şu:

Her gece evine sarhoş gelen adam, karısından ayran ister. Karısı da aayranı hazırlar, yatağın yanına, komidinin üstüne koyarmış...

Arkasını biliyorsunuz. Adam bir gece çok sarhoş gelir ve kâseye içini boşaltır. Birkaç saat sonra da ayran diye onları içer de karısına,

— Ayranı iyi çalkalamamışsın hanım! der.

Bilinen bu fıkra güldürücü değil, mide bulandırıcıdır. Gazetemize ne bu türlü, ne müstehcen, ne de kaba alaylı yazılar koymadığımızı sayın okurlarımız göstermektedirler.

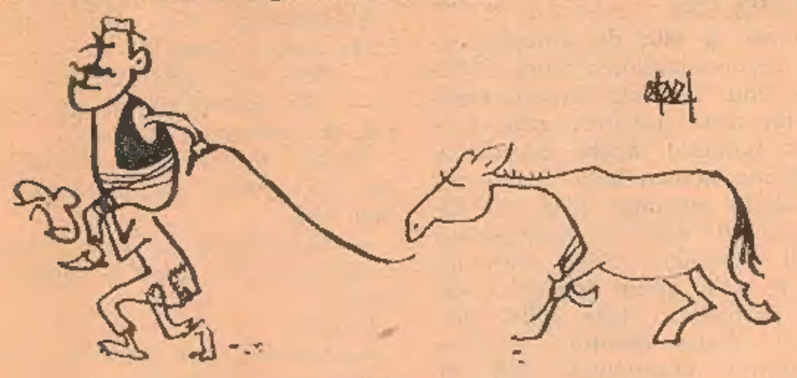

EŞEK DEĞİL KÜHEYLAN

BİZİM bağ komşumuz pazardan 75 liraya bir eşek alır ama eşeğin eşekliği kalmamış; hem ihtiyar, hem bakımsızlıktan zayıf düşmüş, deh'den çüş'den anlar hâli kalmamış. Üstelik semeri kolanı da eski püskü...

Karısı, bu eşeği beğenmeyip vırvıra dırdıra başlayınca bizim bağ komşusunun canı sıkılmağa başladı. Eşeğin adam taşıması şöyle dursun, bir yattı mı kalkmıyor da, karı-koca kulağından kuyruğundan tutup zor dineltiyorlar.

Komşumuz,

— Ben bu eşeği satacağım!.., diye tutturdu.

— Kim alır bu eşeği?

— Elbet benim gibi bir akıllı daha bulunur.

Komşumuz, yeni semer, kolan, başlık alıp eşeği bir güzel donattı, pazara çekti. Dönüşünde gülerek,

— İki yüz liraya sattım..... dedi.

— Nasıl becerdin bre komşu?

Anlattı:

— Önüne arpayı samanı, taze otu dayayıp bir güzel doyurdum, tımar ettim. Yeni takımları vurup donattım. Bir kova suya iki şişe rakıyı bo-cedip dayadım önüne... Eşek rakıyı içince bir keyfe geldi, hiç sorma... Yatıp yuvarlanıp cilvelenmeğe, çiftler atmağa anırmağa başladı. Nerdeyse nağraları salacak... Bindim üstüne, tıkır tıkır pazara geldik. Kancık eşekleri görünce pazar yerini birbirine kattı. E-

şek değil, halis Arap küheylanı, zartasından, anırtısından durulmuyor. İki-üç kişi zor zaptediyoruz.

Satıcı olduğumu anlayan başıma üşüştü. Bir alıcı,

— Bu çelebi kaça böylece? dedi.

— İki yüz elli pangınot...

Elele verip pazarlığa oturduk; vur aşağı tut yukarı iki yüz kaymeye helâllaştık ya, paraları kuşağıma koyarken eşek de ayılmağa başladı, kuyruğu kulağa düştü. Alan adam,

— Ne oldu bu eşeğe? dedi.

— Sattığımı anladı da, hayvanın içine keder çöktü; ondan böyle durgunlaştı, melûl mahzun bakar... dedim, yürüdüm geldim.

Mehmet BİLGİÇ

AZ CIZIK UZ CIZIK AZİZ NESİN

Elcevaaab: Caizdir!

ŞİMDİ de bu çıktı başımıza: Tedbirler, tedbirler, tedbirler... Biz ne tedbirler görmüşüz, bunu da görürüz; biraz da tedbirler bizi görsün bakalım. Bu konuda bizim de kısa bir sözümüz var: Diyorlar ki, hükûmet başından bu kadar yumuşak davranmasaydı, şimdi bu kadar sert tedbirler almak zorunda kalmazdı...

Böyle diyenler neden biraz daha cesur olamıyorlar? Niçin bu tedbirler alınıyor? 27 Mayısı korumak için... İyi ama bu 27 Mayısı, 27 Mayısçılar kendileri korumadılar ki... Asıl yumuşaklık, hayır, yumuşaklık değil, gevşeklik onlardaydı. Asıp kesmeliydiler demek istemiyoruz. Bütün dünya tarihinde «Bu ihtilâl hiç kimseye karşı değildir» diyen başka bir ihtilâl daha görülmüş müdür?., Şükür, bir mûcize daha yarattık, dünyada olmayanı yapıp kılavuz olduk yine...

Bugün alınacağı söylenilen tedbirler, işte o gereksiz yumuşaklığın, şimdi yine gereksiz sertleşmesidir.

«Kızını dövmeyen dizini döver» demişler; eskiden «azını dövmeyenler de kızını döverler!..»

Alınacak tedbirler Anayasaya uygun mudur, değil midir; biz bunu bilemeyiz. Kimbilir? Profesörler...

Profesörler, yeni çıkacak tedbirler kanunu Anayasaya uygundur, diyorlarmış.

Hukuk profesörlerinin böyle demiş olmaları, kanunun gerekçesi olamaz. Çünkü profesörler, öyle de söylerler hukukî olur, böyle de söylerler yine hukukî olur, susar hiç söylemezler yine hukukî olur. Bu hukuk profesörleri Anayasaya uygun mu, diyor; başka hukuk profesörleri uygun değildir diyebilir. Dahası, bunlar uygun mu diyor, yine bunlar başka bir karakaplı kitapta yerini bulur, uygun değildir diyebilirler. Çünkü, böyle toplumlarda hukuk, yapılması istenen işlere ağdalı gerekçeler bulmanın ilmidir.

Eskiden «Bab-ı Meşihat» neyse, şimdi Üniversite o... Üniversiteyi Bab-ı Meşihat'e, profesörleri şeymülislâm'a, gerekçelerini de fetvaya çevirdik. Eski istidacıların hazır mektupları gibi soranın isteğine uygun fetvalar, yâni hukukî gerekçeler hazır:

— Elcevab: Caizdir!..

Menderes, her ne yapmak isterse, profesörlerden fetva almaz mıydı:

— Elcevap: Câizdir!..

27 Mayıs oldu, Üniversiteye koştular, fetva çıktı:

— Elcevap: Câizdir!..

Şimdi tedbirler alınacak, profesörler fetvayı basıyorlar:

— Elcevap: Câizdir!

Belki tedbirlerin alınması doğru, ama profesör gerekçesini doğruluk belgesi diye göstermesinler. Onların gerekçesi, niyete göre her tadı veren muza döndü...

BEYPAZARI

Bayramdan Bayrama

Akşamdan akşama içerdik evvel,
Yeni şarta göre yaptık bir cetvel.
Gel bili bili gel! Gel ucuzluk geeeel
Hâlimiz olmadan dünden de beter,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Evimiz darsa da gönlümüz ferah.
Neş'emiz sana da verir inşirah.
Sâdece bizlerde bulunmaz külâh
Ama lokmamız var, gel sen de, yeter,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Her gece cinayet bizim sokakta,
Gürültü patırtı hep bu durakta,
İpsizler, sarhoşlar, hepsi ayakta.
Ey bekçi! Kırk yılda yüzünü göster,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter.

Arifeden gel git, hazırla bizi,
Sırasıdır gel de satırla bizi,
Bahşişden bahşişe hatırla bizi,
Ey çöpçü! Çekinme, gönlün ne ister,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Bayramda bey baba olur moruklar,
Hanım anne olan kocakarı var,
Koşar bahşiş diye gençler, çocuklar,
Oğlum, kızım, gelir elimi öper,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Uğruna savrulmuş saman olduğum,
Eller yârin iken yaban olduğum
Kurban bayramında kurban olduğum,
İshak kusu gibi dillerim öter,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Bana lâzım değil ihsan, mürüvvet,
Ne bahşiş isterim, ne tatlı, ne et,
İsted'ğim: Güler yüz, iyi niyet...
Gözümden yaş akar, alnımdan da ter,
Bayramdan bayrama gelsen de yeter!

Şıp, Şıp!..

Aynalar yalan söylemez
Aynalar
Ayna olmaktan sakın çocuğum.
Kırarlar

■

Ne verdimse aldılar
Şu insanlar
Bir ölünümde gözleri yok
Sağ olsunlar

●

Herkes kardan adam yapıyordu.
Biz dumandan adam yaptık
Dönüp bakmadılar

●

Sezar'ın hakkını
Hakkı'ya vermişler

●

Gözlerime bakıp bakıp
Ağladı gözlüklerim

Ayhan KIRDAR

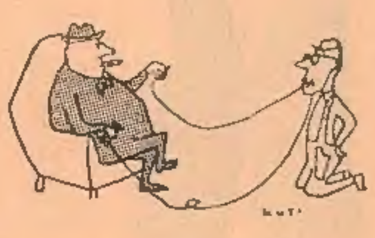

Geçmiş Zaman Olur ki,

Ne Sandın?

Oturmamış toplumlarda kimin kim, neyin ne olduğu bilinmez. Daha on yedi yıl bence sendika istemek, Türkiyede komünistlik sanılıyordu. Daha on beş yıl önce grev hakkı istemek Türkiyede komünistlik sanılıyordu. Daha on yıl önce sosyal güvenlik ve sosyal adalet istemek Türkiyede komünistlik sanılıyordu. Daha beş yıl önce toprak-tarım reformu istemek Türkiyede komünistlik sanılıyordu. Daha üç yıl önce vergi adaleti istemek, Türkiyede servet düşmanlığı ve komünistlik sanılıyordu.

Cemil Sait Barlas'ın yeni çıkan «Sosyalistlik Yolları adlı kitabından şu satırları okuyalım:

Geçen yüzyılın sonlarında Almanyada bir şehirde fakir talebeye Belediyece sıcak süt verilmesi teklifi «sosyalistçe» bir hareket olduğu iddiasıyla geri çevrilmiştir. Yine geçen yüzyılın sonlarında, Liberal bir politikanın takip edildiği İngilterede, veraset vergisinde yapılmak istenen reform da «sosyalist» bir görüşün ifadesi sayılarak reddedilmiştir.

Not: Cemil Sait Barlas da, kitabında anlattığına göre, Et-Balık Kurumunu, Sümerbankı, Etibankı, Denizbankı sosyalistlik sanıyor.

Hayali Beş Para Etmez!

AÇIKLAMA

İlk sayımızda, Basın-İlân Kurumu Genel ve Yönetim Kurulları üyelerinin mizahı sanattan saymadıkları için, gazetemize ilân vermediklerini ilân etmiştik. Sevinerek öğrendiğimize göre, üyelerden arkadaşımız Ayhan Yetkiner,

Mizahı sanat saymayan düşünceye baştan beri karşıdır. Mizah sanatı ve sanat adına Ayhan Yetkiner'e teşekkür ederiz.

Buyrun Cenaze Namazına

Aziz Nesin'den Bir Hikâye

Dünyanın en acaip cenaze töreni bizim fabrikada oldu. Dil alışkanlığı işte, hep bizim fabrika deriz; Şakir Bey'in fabrikası..

Şakir Bey çok değerli bir adam ama, ne yapsın zavallı, çok kısır bir memlekette dünyaya gelmiş. yoksa, bir Avrupa, Amerika memleketinde dünyaya gelmiş olsaydı, o memleketin tapusunu üstüne çıkartır, yetmezdi de, komşu memleketleri de kiralar, satın alırdı; böyle büyük bir iş adamı... Ne yapsın garip, kendi büyük, memleket küçük ve de kısır...

Fabrikada memuru, ustabaşısı, ustası, çırağı, iki yüzden çoğuz. Biz böylece dirlik düzen içinde çalışıp dururken nerden geldiyse Nuri Usta diye bozguncu biri geldi. Onun gelmesiyle de tadımız tuzumuz kaçtı. Daha geldiğinin ilk haftası mı, ikinci haftası mı neydi,

— İşçi ücretleri azdır! diye işçileri kışkırtmağa başladı.

Sizden iyi olmasın, Fahri Usta diye bizim fabrikada yirmi yıldır çalışan gayet insaniyetli bir ustabaşı vardır, çekti bu Nuri Usta'yı;

— Bre oğlum, dedi, bulmuşsun da bunuyoryorsun. Sen biraz çeneni tutsan iyi olur. Allah razı olsun, bu adam burda bir iş kurmuş bize de ekmek kapısı açılmış. Şurda çalışıp üç-beş kazanıyoruz da çoluk çocuğumuzu geçindiriyoruz. Şimdi bu adam bizi burdan kovsa da aç-açık kalsak daha mı iyi!.. Diyelim seni burdan tir etse, senin gibi elli tane Nuri Usta, kuyruğa girmiş, iş diye kapıda sıradalar...

Gelgelelim bu Nuri Usta lâf anlar takımından değil.

— İş kanunu var bu memlekette ulan! diye barbar bağırıyor.

Şakir Bey duysa, vallaha bunu yakasından tuttuğu gibi kapı dışına deh eder.

Bu Nuri Usta gittikçe azıttı efendi, bu sefer de,

— Fazla mesai ücretlerini isteriz! diye yeni bir âdet çıkardı ortaya.

— Gel oğlum, etme eyleme! diyorsak kime diyoruz, bir kulağından girip öbüründen çıkıyor.

Kısası efendi, bu bozguncu o güzelim fabrikayı karman çorman edip ortalığı birbirine kattı. Sonunda Şakir bey de olanları duydu ya, nedendir anlamadık, hiç sesini çıkarmadı.

Nuri usta azdıkça azıyor, bu sefer de,

— Fabrikada işçiye öğle yemekleri çıkacak! demez mi..

Şunun zoruna bak biyol, öğlen yemeğiymiş, yok mu daha bir istediğin. «Öğle yemeği verseler, bu sefer de «avrat isterim!» diye tutturacak.

Biz bu delibozuğun ileri geri sözlerini patrona duyurmak istemiyoruz ya, duyulmıyacak gibi değil ki.. Fabrikaya iş müfettişlerinin beşi gelip onu gidiyor. Pekiy ama, patron bu bozguncuyu neden kapı dışarı etmez.... Gördün mü adamın iyi kalplililiğini sen! Koğsa herifin coluğu çocuğu aç-çıplak kalacak diye acıyor işte besbelli...

Uygunsuz kişiyle baş edilir mi hiç, bu sefer de

— Çalışma yerlerinde sağlık şartları bozuk!.. diye başladı.

Yahu herif düpedüz deli be!.. Ulan burdan koğulursan daha iyi yerde mi çalışacaksın zibidi!.. Kahve köşelerinde sürtüp duracaksın. Ulan burası iş yeri mi, yoksa efendime söyliyeyim, turistik otel mi?

Biz buna «gel etme, eyleme Nuri usta!» dedikçe,

— Ulan bu memlekette kanun var be! diyerek büsbütün azıyor.

— Arkadaş, memlekette kanun yok, diyen mi var!.. Memlekettir, elbet kanunu bulunacak.. Velâkin bu kanun sana bana mı? Nuri usta'nın üstüne kanun çıkarmadılar ya...

Ne desek hoş. Bizim anlamadığımız, neden Şakir bey buna patronluğunu bir iyice gösterip, tir git kapımdan, demez?.. Fahri usta'nın dediğine bakılırsa, herif bozguncu mozguncu ama, elinden gelmeyen iş yokmuş da ondan ötürü patron bunu kovmağa kıyamazmış. Orası öyle, herifin elinden her bir iş geliyor ve her bir işin hakkıyla ustası. Santral bozulur, koşar onarır. Torna tezgâhı çalışmaz, şıp diye yapar. Elektrik işi bunda, tesviye işi bunda.. Herif anasından elinde matkap, tornavida, anahtar, öylece usta doğmuş canım.. Fabrikada bir bozuk makina vardı dünyanın mühendisi geldi gitti, onaramadı. Almanyadan uzmanını, yapan fabrikanın adamını getirttiler de yapamadı. Sonra bu bozguncu Nuri,

— Durun hele!.. deyip bir sıvandı, gözkaş arasında koca makinayı onardı çıktı. Bunda yedek parça medek parça kullanmak da yok. Dişlileri eğeler, pistona bir çivi sokar, âra yere çaput tıkıştırır, bel kemerini volana takar, gecenin bir vakti bozuk makineyi işletir. Herifin eline saçtan odun sobası ver, sana jet motoru yapsın ki, jet fabrikası ayırdetmez..

Bu yanları iyi de gelgelelim bozguncu... Arkadaşları toplandık,

— Yahu, dedik, bunu bir şikâyet edecek makam yok mu bu memlekette?

Gidip patrona söyledik. Patron dersen yaka silkiyor...

Son zamanlarda iyice belâ oldu, gönülden çalışmıyor da.. Patron, bundan hem yandım Allah diyor hem de yanından kovmuyor.

Derken, işte o kaza oldu. Öğle paydosuna yakın bir saatte birden bir gürültüyle sıçradık. Atelyenin camları şangır şungur indi. Aman diye çığrışırak fırladık. Nedir ne değildir... Bir de baktık fabrika ocağının olduğu yerden havaya dumanlar yükseliyor, bir, bir daha patlama oldu. Aman kaçın edin.. Epiy sonra duman muman kalmayınca bir de baktık ki ocağın, fırının tuğlası bile kalmamış hep toz olup uçmuş.

Patron saçını başını yolarak geldi,

— Eyvah, eyvah... diye dövünüyor.

Dar zamanlarında Nuri usta'yı çağırır. Bir sıra dövündükten sonra,

— Nuri usta nerde, Nuri usta nerde? diye bir zaman çırpındıktan sonra,

— Çabuk Nuri usta'yı bulun bulun getirin! dedi, odasına gitti.

Nuri usta bu ocağı, fırını bir haftaya kalmaz, yeniden çatar çıkarır ortaya, yoksa fabrikanın aylarca işliyeceği yok. Nuri ustadır bu, koca fabrikyı fırınsız, ocaksız, bacasız ve işletmenin de yolunu bulur ya...

Ara tara, Nuri usta yok.. Evine baktırdık, yok.. Kahvede arattık, yok... Yok, yok.. Fahri usta,

— Ulan, uçtu mu bu namussuz!.. deyince ocakçı Niyazi,

— Evet uçtu! dedi.

— Nasıl uçtu?

— Uçarken görmedim ya, ocaktan, bacadan tek tuğla kalmadığına bakılırsa Nuri usta da uçmuş olsa gerek... Fırın bozulmuştu. Nuri Usta'yı çağırdım, sıvandı, işe girişti. Ilkin benim çırağı küskü almaya gönderdi, arkadan da ben mühendise gittim haber vermeye.. Işte o sıra fırın patladı. Içerde olsak, biz de uçacaktık...

Belki de kurtulmuştur diye akşama kadar Nuri usta'yı aradık. Bulamayınca patrona gidip söyledik:

— Nuri usta sizlere ömür Bey..

Patron koltuğunda bir rahat, bir keyifle gevşedi,

— Oooh!.. Allaha şükür, ocak gitti ya bir belâdan kurtuldum. Ocağı, fırını nasıl olsa yaparız, Nuri belâsından kurtuldum.... dedi.

Demesiyle bize bakıp, aklı başına gelmiş olacak,

— Aman, dedi, bu dediğim aramızda kalsın, sakın duyulmasın...

Fahri usta,

— Her iş de bir hayır vardır Beyfendi, dedi, öldüğü iyi oldu.

Şakir bey,

— İyi olmasına çok iyi ya, benim oh dediğim duyulmasın...

Ertesi gün oldu, patron tutturdu:

— Nuri usta'nın cesedi bulunsun, cenaze töreni yapılacak...

Polisler arar, biz ararız, herifin cesedi bile yok.

Patron,

— Kol, bacak... Ne bulursanız getirin! diyor.

Kol bacak değil, bir hafta aradık, tırnağının ucunu bulamadık. Patron,

— Bu herif hep duman olup uçmadı ya, elbet bir şeyi kalmıştır, artık nesi kalmıssa bulunacak! diyor.

Yok kardeş, zorla mı? Fahri usta'ya,

— Yahu, dedim, patron bu herifi günahı kadar sevmezdi. Şimdi bu ne iştir ki artık kalmış saçını tırnağını aratıyor...

Fahri usta,

— Bu iş başka, dedi, Şakir bey iş adamı arkadaş... Olen işçisine bir cenaze töreni yapacak ki, dillere destan... Adamı işçi düşmanı bir patron diye gösterdiklerinden o da işçisini sevdiğini isbat edecek. Gönül almak böyle olur..

Patron,

— Her kim, Nuri usta'dan arta kalmış bir şeyini bulursa, yüz lira ikramiye vereceğim! diye ilân etti.

Hemen o gün de bulundu, ama nesi bulundu, ayıptır söylemesi Nuri usta'nın üretim organı, iki taşın arasında ezilmiş olarak bulundu. Acaba onun mu, değil mi, nerden belli? Yahu başka kimin olurmuş, töbe, bu düşen mendil değil ki, insan düştüğünü bilmesin... Elbet Nuri usta'nın. «Ya onun değilse!..» deyip duruyorlar. Kim bilir? Karısı... Kadın «Benim yüreğim dayanmaz, bakamam!» dedi. Belediyenin doktoru, adlî tıbbın doktoru muayene etti. Bizim patron da hep başında... Sonunda resmen defnine müsaade alındı.

Bu işi bilen bir kaç kişiyiz. Patron bizi çağırdı,

— Aman, dedi, bu iş duyulmasın, herkes sandukanın içinde Nuri usta'nın cesedi var diye bilsin. Tabuta biraz ağırlık konacak ki, taşıyan cemaat içinde ne olduğunu anlamasın...

İmam yıkamış etmiş, tabuta koymuş. Biz bütün fabrika işçileri cenazenin kaldırılacağı camî avlusuna geldik ki bir kalabalık, bir kalabalık... Büyük adamlar gelmiş, gazeteciler dolmuş, iş müfettişleri orda... Patron iki gözü iki çeşme ağlıyor. Cenaze namazı kılınıp da imam duadan sonra,

— Ey cemaat, merhumu nasıl bilirsiniz? diye sorunca, patron kendini tutamadı, tabutun üzerine apanıp,

— Ah, kardeşim Nuri, sen de gittin Nuri... Sensiz ne yapacağım şimdi. Vah Nuri... diye ağladı..

Bu da yetmedi,

— Açın tabutun kapağını, arkadaşımı son bir kere öpeyim!. demez mi!..

Yahu, bu bizim patron şaşırdı mı ne.. Neyi öpecek?

— Olmaz! diye beri çektiler, bu sefer de,

— Öyleyse, bir kerecik göreyim, ne olur son bir kere gösterin! diye çırpınıyor.

Benim anlıyabildiğime göre bizim patron, kendi sesinin, gözyaşının heyecanından tabutta ne olduğunu unuttu...

Cenazeyi mezarlığa götürdük tabutuyla mezara gömdükten sonra, patron taze mezarın başında ağlıyarak konuştu. Toprak tümseğine bakıp dedi ki:

— Nuri!.. Nuri!.. Sen benim en büyük desteğimdin, dayanağımdın. Seni de kaybettim. Sen, çalışkan, şuurlu, yaptığını bilen bir arkadaşımızdın.. Yaşadıkça seni anacağız, kalbimizde yaşayacaksın Nuri. Çok çalışırdın, yumuşak başlıydın, söz dinlerdin Nuri!..

Yanımda duran Fahri usta'ya baktım, o da ağlıyor.

— Arkadaş, dedim, bu bizim patron tabutta ne olduğunu unuttu mu?

— Unutur mu canım?

— Unutmadıysa bu dil dökmeler neyin nesi!.. Hem ayıp, hem günah... Tabuttaki şeye insan bu lâfları nasıl eder?

Anlamazsın sen.. eder. Işin icabı öyle geliyor.

— Sen neye ağlarsın?

— Şu dokunaklı sözlere yürek mi dayanıyor arkadaş..

Cenaze töreni bitti, mezarlıktan dönüyoruz, işçi arkadaşlardan biri,

— Gayri ölsem de gam yemem, dedi, böyle bir tören yapıldıktan sonra..

Öbürü,

— Arkadaş, ben bu bizim patronun yoluna ölürüm.. dedi.

— Ölünmez mi!.. Can feda...

Fabrikaya döndük patron odasına girdi

— Ooh, çok şükür, bu belâyı da ucuz atlattık... dedi.

Patron büyük iş adamı ya, zavallı yoksa kısır bir memlekete düşmüş.

10 Kuruşa Halk Şarkıları

Bu şarkıyı, isterseniz sabahi, isterseniz hayatî isterseniz kürdili hicazkâr veya tahrili cefakâr, isterseniz şataraban veya part - çerkesan, isterseniz acemaşıran veya adamkaçıran makamlarından söyliyebilirsiniz; her makama uyar kâfir...

Hicran, yine hicran mı, bu nutkun sonu söyle
Çok fazla mı buldun bize yırtık donu böyle.
Bolluk olacak, bekle dedin, doğru mu söyle,
Hicran, yine hicran mı, bu nutkun sonu söyle.

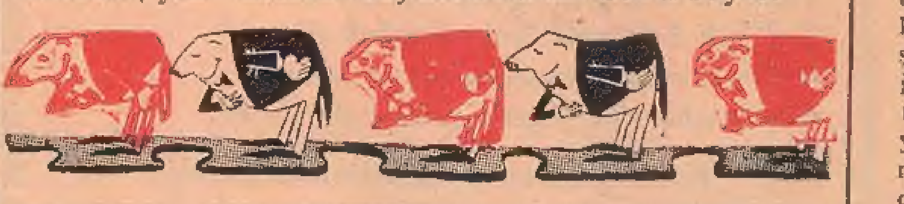

BİZ ADAM OLMAYIZ

Yazan: **AZİZ NESİN**

Bu kitapla birbirinden güzel on beş mizah hikâyesi okuyacaksınız.

BİZ ADAM OLMAYIZ

Senenin en güzel kitabı kahkahalarla gülerek okuyacağınız ve hiç unutamıyacağınız bir kitap.

Mizahın en kuvvetlisi, sosyal hicvin en güçlüsü bu kitapta:

BİZ ADAM OLMAYIZ

Yazan: **AZİZ NESİN**

Fiyatı: 3 Lira

Düşündürerek güldüren, güldürerek düşündüren kitap. Her şeyden çok gülmeğe ihtiyacımız olduğu bugünlerde sizin için en yakın dost bu kitaptır.

Karikatür Yayınevi

Şu adresten ödemeli olarak isteyebilirsiniz: Cağaloğlu, Nuruosmaniye Gazi Sinanpaşa Sok. No. 12 İstanbul

ALELADE HARİKULADE

Hüseyin Korkmazgil

ADAM, iki sözünün başında bir «harikulâde» çekiyordu. Şık, şık, şık tesbih çeker gibi harikulâde, harikulâde, harikulâde deyişi gittikçe sinir etti beni. Hani, bazıları da «bal yedim» diyecek olsa, önce bir «affedersiniz» çeker. «Affedersiniz, bal yedim», «Affedersiniz, seâm verdim», «Affedersiniz, otobüse bindim» gibi...

Burama geldi artık! Nasıl gelmesin be birader! Biri:

— Kadına bak, kadına! diyecek olsa, o hemen yapıştırıoyrdu:

— Harikulâde!

Başka biri:

— Ah, tepeme kuş pisledi! dese, o hemen konduruyordu:

— Harikulâde!

— Bakkal bize bir kazık attı ki sorma!

— Harikulâde!

Durdum, durdum, duramadım:

— Yahu, dedim, nedir bu harikulâde dediğin?

Kaşı gözü oynamağa başladı. Arkadaşlarından biri:

— Ben size deyivereyim, dedi. Öğretmen, çocuklara «harikulâde» nin anlamını bir türlü açıklıyamıyormuş. Sonunda şöyle bir çare bulmuş. Bakın çocuklar, demiş, size bir örnek vereyim: Öküz alelâdedir. Ağaç da alelâde. Ammaaa, öküz ağaca çıkarsa, işte bu harikulâde olur. Şimdi anladınız mı? Çocuklar hep birden, anladık efendim, demişler.

Sözü bir başkası aldı:

— Bizim ülkemiz mâşallah hep harikulâdelikler ülkesi... Öküz dersen, çok. Ağaç dersen, eh, o da çok demektir. Ne kaldı harikulâde olması için?

Başka biri:

— Bizim orda bir adam var, dedi. Senin, benim gibi bir adam. Belki de çok bakımdan bizlerden aşağı. Fakat azizim, tam on köy bu adamındır. On köyün hakkı bu adam için çalışır. Yılda beşyüz bin lira buğdaydan gelir şu cebine girer, At, eşek, sığır dersen, sayısı bellisiz... Bu adamın işi gücü İstanbul'larda, Ankaralarda, Avrupa'larda yiyip içip gezmek... Ense dersen, nah! Girdiği mecliste sofralar dolar boşalır. Garsonlar fırdöner çevresinde. Amma adam, senin benim gibi biri. Belki bizlerden de aşağı. Yâni, alelâde... Bu adam mebus olmayı kafasına koydu. Eh, seçim de alelâde sayılır. Şimdi bu adam mebus olursa, ne olur?

— Harikulâde! diye bağırdık.

Tesbih çeker gibi «harikulâde» çeken arkadaş aldı sözü:

— Adamın hiçbir özelliği yok, yüzbinlerinden başka. O nun da nerden geldiği malûm. Adını vermiyeceğim, ama tanırsınız. Yâni adam hakikaten alelâde. Kâğıt nedir, kâğıt? Alelâde... Boya, mürekkep, matbaa? Eh, onlar da alelâde sayılır. Pekii, bu adam patron sıfatıyla bir gazete çıkarmağa kalkarsa, ne olur?

Biz daha «ha..» demeden, o:

— Harikulâde! yi bastı.

Sıra bana gelmişti:

— Öküz ağaca çıktı, dedim durdum.

— Harikulâde! diye bağırdılar.

— İyi ama, dedim, inmesini bilmiyor..

— Alelâde! diye bağırdılar.

— Seyirciler de indirmesini bilmiyorlar?

— İşte bu harikulâde! diye bağrıştılar.

Bir arkadaş, birasından ememe içtikten sonra:

— Çalışmak nedir? diye sordu.

— Hiiç, dedik, alelâde..

— Peki, dedi, şu karşıdaki arabadan inen zat?

— Alelâde..

Bir yudum daha aldı birasından

— Bu zat elini sıcaktan soğuğa sokmadan yaşıyor, ne haber-

— Harikulâde! diye el çırptık.

— Beyefendi alelâde, dedi. Ama, çok çok parası var. Yiyor, yiyor, yiyor, yiyor, bitiremiyor. Saçıyor, saçıyor, saçıyor, bitiremiyor. Araba alıyor, bitmiyor. Tren alıyor, bitmiyor. Vilâyet alıyor, bitmiyor. Yüz, ikiyüz, beşyüz adam satmalıyor, bitmiyor. Canı sıkılıyor. Tutuyor parti başkanı oluyor.

— Harikulâde! diye tepindik.

— Radyoda konuşuyor.

— Harikulâdenin harikulâdesi!

— Kitap bastırıyor.

— Harikulâdenin harikulâdenin harikulâdesi!

Birasından iyice bir içti:

— Ulan oğlum, dedi, biz gerçekten avanağız be!

— Harikulâde! dedik.

10 Kuruşa halk şarkıları

«Ayva çiçek açmış yaz mı gelecek» şarkısının makamıyla söylenecektir:

Ucuzluk gelmeden yaz mı gelecek?
Karaborsa bizden vaz mı gelecek?
Bizi kandırdığı az mı gelecek?

Yandım aman yandım, yandırma beni.
Hayat ucuz diye kandırma beni.

Pazarın yolundan geçtim de geldim,
Kendime bir kazık seçtim de geldim,
Yediğim kazığı ölçtüm de geldim.

Yandım aman yandım, yandırma beni,
Hayat ucuz diye kandırma beni.

Otomobillerden kervanın mı var?
Bunca derdimize dermanın mı var?
Bizi aldatmağa fermanın mı var?

Yandım aman yandım, yandırma beni,
Hayat ucuz diye kandırma beni.

«Bilmem bu gönülle ben nasıl, nasıl yaşayacagım» şarkısını, bir dargelirli aşağıdaki gibi söylemektedir:

Bilmem bu maaşla ben nasıl, nasıl yaşayacağım?
O daha üç yüz lira benimse geçti çağım.
Bakkal, kasap, peşimde, iç yok bu gidişimde,
Evi barkı, karıyı bırakıp kaçacağım...

Bilmem bu maaşla ben nasıl, nasıl yaşayacağım?
Bir deri kemik kaldım yakında uçacağım!
Ne gözün var eşimde, ne iş kaldı işimde,
Zam da olsa kâr etmez söndü evim ocağım!!

Bilmem bu maaşla ben nasıl, nasıl yaşayacağım?
Kemeri sıka sıka tutmaz belim bacağım!
Beş nüfus var başımda, çöktüm otuzyaşımda,
Birgün ya kaçacağım yahut kaçıracağım!

Basın Sergisi

Hür — Hür Va — Yeni Sa — AKS — Millî — VATAN

Cumhuriyet

ÖZDEMİR Asaf anlattı: Oscar Wilde Teksas'ta bir barın piyanosuna şöyle bir plâkanın iliştirildiğini görmüş: «Piyaniste ateş etmeyin, elinden geleni yapıyor.»

Arkadaşımız Nadir Dayı, Pire çarşısını dolaşırken bir şekerci dükkânında gördüğü güzel bir madenî çikolata kutusunu satın almak istemişti. Ancak, bildiği bütün popüler diller, Nadir Dayı'nın dükkâncıya meramını ifade etmesine ve çikolataları değil, fakat yalnız kutuyu istediğini anlatmasına kifayet etmiyordu. Yarım saat süren bir gayretten sonra dükkâncıya derdini anlatamıyacağını hisseden Dayı, sonunda kendi kendine: «Hey Allah, ne lâf anlamaz adam!» diye söylenerek tam kapıdan çıkacağı sırada, arkasından şöyle seslenildiğini duydu:

«— Vre pasam★ Şunu güzelim Türkçe ile söylemek varken★»

Mücahit BEŞER

Son Havadis

RAHMETLİ Hazım'ın bir fıkrasını hatırladım: Hani geceleri ancak iki saat uyuduğunu söyler de, karşısındaki itiraz eder:

— Adam hiç iki saat uyku ile rahat edebilir mi? Sonra hasta olmaz mısınız? diye:

Hazım cevap verir:

— Asla!... Ben iki saat uyku uyurum amma, hızlı uyurum!.

Bizim Maliyecilerimiz de, hızlı Maliyeci!

YEDEKÇİ

IKDAM

HÜRRİYET aşkı mı?.. En yücesi bizdedir, Yurtseverlik mi?... Ekstrası bizde bulunur. Adalet, eşitlik, kardeşlik... Yâni heyecan edebiyatı olarak ne icad edildiyse, hepsi bizde...

Bırakın ötesini, ama Tanzimat'tan bu yana, adalet lâfıyla bu millete atılan kazığı uç uca ekleseniz, Sam Amca'dan önce aya gidip gelirsiniz.

Adnan VELİ

Tercüman

LİDERLER ve Bakanlar, 22 Şubat gecesi Çankaya köşkünde toplanmışlar, hâdiselerin başladığını haber almışlar tedbir düşünüyorlardı.

Osman Bölükbaşı yine dayanamayıp bir hikâye anlatmakta kendisini alamadı. Bölükbaşı'nın anlattığı hikâye de şu:

İki Çinliyi imtihan etmek istemişler. İkisini bir odaya koyup musluğu açmışlar. Su şarıl şarıl akmaya başlamış ve odanın zeminin kaplamış...

Bu imtihanı tertipi edenlerin maksadı akıllı Çinli ile akılsız Çinliyi biri birinden ayırmakmış. Hadi bakalım demişler Çinlinin birine... Hemen koşup eline bir bez alıp başlamış odayı kurulamağa.., Hadi bakalım demişler diğerine, bu Çinli hemen koşup musluğu kapatmış.

VATAN

ELÇİ olarak büyük devlet merkezlerinde İmparatorluğu temsil etmiş olan Hamit, İzaman zaman bir bohem hayatı yaşamıştır.

Hamit içtiği zaman coşar, herşeyi unutur, sarkıntılık etmekten bile çekinmezdi. Birinci Dünya Harbinin ilk yıllarında, bir cephe dönüşünde, birkaç arkadaşla bir gece bara uğramıştık. Orada Hamit'le Süleyman Nazif'e rastladık. Zavallı Süleyman Nazif, Hamit'in taşkınlıklarını nasıl önliyeceğini bilemiyordu.

Mütareke devrinde Hamit, divan yolunda açılan Şule gazinosunun gedikli müşterisiydi. Sık sık buraya uğrardı. Yanından ayrılmıyan Süleyman Nazif'in sözlerine kulak vermez, servis yapan sarışın Rus kızına takılarak keyiflenirdi.

Birkaç yıl sonra, üstad Ferit Kamla birlikte ziyaret için Hamit'in Maçka'daki evine gitmiştik. Bizi kapıda Lüsyen hanım karşıladı. Hamit, cadde üzerindeki küçük odada bulunuyordu. Jaketatay giymişti: Sol gözünde monokl vardı. Başında fesle dimdik oturuyor ağır ağır konuşuyordu. Sesinin ahengi vardı. Dışarıda tanıdığımız Hamit'le o gün gördüğümüz Hamit arasında hiçbir ilgi bulamamıştık.

Şinasi, Paris'te iken saçlarının hastalığı yüzünden sakalını kestirmişti. Koruyucusu Ali Reşid Paşa'nın azlinde sakalını kestirdiği bahanesiyle görevinden çıkarılmış, Ali Paşa da emrin altına hakaret olsun diye: «Rütbesinin ref'i memuriyetinden def'i ve maaşının kat'i» ibaresini yazmıştı.

Ağah sırrı LEVEND

Amerikalılar diyorlar ki

- Roosvelt bize, bir başkanın ebediyyen başkan olabildiğini gösterdi.
- Truman bize, herhangi birinin de başkan olabildiğini gösterdi.
- Eisenhower bize, bir başkanın pek de gerekli olmadığını gösterdi.
- Kennedy bize, bir başkanın gereksiz olabileceğini gösterdi.

DÜNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

İSRAİL

GÜNAHINI SATAN ADAM

Yazan:

Taschrak

ANSHE Glups Cemaatinin başkanı zengin bay Abraham Silverman hastalanmıştı. Doktor,, yakınlarına ölümünün yaklaştığını söylemişti. Artık her an Ölümü bekleniyordu. Cemaatin adamları cenaze hazırlıklarına başlamış, saygı değer başkanları için mezarlıkta en iyi yeri ayırtmışlardı. Çünkü, cemaatin en büyük önderi, iyi bir iş ve siyaset adamı, aynı zamanda örnek bir hemşeriydi. Hiç kimse Bay Silverman'ın arkasından kötü bir söz söyliyemezdi Bütün borçlarını zamanında öder, halkla olan ilintilerinde kişiliği için hiç açık vermezdi.

Fakat ölümünün yaklaştığını anlayınca Tanrının huzuruna nasıl çıkacağını düşünmeğe, başladı. En büyük azizlerin ve evliyaların da birtakım günahlar işlediklerini biliyordu. Onlar bu günahları için yeterince ceza görmüşlerdi herhalde.

Böyle arpacı kumrusu gibi düşünürken birden kafasında bir şimşek çaktı: «Ben, neden bütün günahlarımı bir başka yahudiye satmıyayım? Ne dilerse dilesin istediğini verebilirim. Ben de, bütün günahlarımdan temizlenmiş olarak gider cennete kurulurum.»

Cemaati içinde pek yoksul bir ibranice hocası vardı. Bu zavallının hayatta bütün ereği birkaç bin lira biriktirip Catskill datlarında bir arazi satın alıp çiftçilik yapmaktı. İbranire hocalığından artık bıkmıştı. Fakat ne yazık ki yıllarca çalışıp çabaladığı halde, bir yana birkaç kuruş koyamamıştı. Artık umudunu kesmiş, çiftlik sözünü ağzına bile almaz olmuştu.

Zengin Silverman işte bu adamcağıza haber gönderip çağırttı. O'na,

— Hayatta bir baltaya sap olmak ister misin? Düşün bakalım! dedi.

İbranice hocası çok heyecanlandı,

— Tanrı size yüz yirmi yıllık bir ömür versin sayın başkan, dedi, iyiliğinizi hiç bir zaman unutmıyacağım. Ruhunuz için her gün, Tevrat ve İlâhiler okuyacağım.

Cemaat başkanının cansız ve soluk dudakları mutlu bir gülümsemeyle aralandı. İbranice hocasına,

— Sana bin dolar vereceğim ama bir şartla, dedi, bu para karşılığında bütün günahlarım senin olacak! Tanrının huzuruna günahsız ve temizlenmiş olarak gitmek istiyorum.

İbranice hocası,

— Ne diyorsunuz Allahaşkına sayın Silverman! diye sıvıttı, sizin gibi bir adamın da günahı mı olurmuş? Sizin değil bin dolarlık, on kuruşluk günahınız bile yoktur. Siz doğru bir yahudi ve iyi kalbli bir insansınız. Havraya yaptığınız sayısız bağışlarınız, dillere destan öyle «hayrat ve hasenat» ınız var ki, saymakla bitmez. Sizin gibi bir adamın ne günahı olabilir?

— Ben de fazla günahım olmadığını bilerek sana bin dolar veriyorum ya! Az da olsa bütün günahlarım sana helâl olsun! Haydi, hemen bir anlaşma yapalım, çünkü artık vaktim kalmadı. İşte kontrat ,imzanı bas altına, hemen paranı vereyim!

İbranice hocası afallamıştı, faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. Başına konan bu devlet kuşundan şaşkına dönmüştü. Anlaşmayı imzalar imzalamaz, Bay Silverman on tane yeşil yüzlüğü önüne koydu.

— Allah uzun ömürler versin! Sizin mezarınızın başında, her zaman babama okuduğum duaları okuyacağım.

Bay Silverman aceleyle,

— Şimdi sana bir teklifim daha var, dedi, şu andan başlıyarak ölünceye kadar işliyeceğim bütün günahlarımı da satın alırsan sana gıcır gıcır bir yüz dolarlık daha var! Biliyorsun ki artık son dakikalarımı yaşıyorum. Fakat insan son nefesinde bile günah işliyebilir. Dilimle, düşüncelerimle günah işlemekten korkuyorum. İşte onun için şu andan itibaren son nefesime kadar işliyeceğim herhangi bir günahtan sorumlu olmayı kabul edersen...

İbranice öğretmeni bunu da hiç düşünmeden kabul etti, son yüz dolarlığı da cebine indirerek sevinç içinde evinin yolunu tuttu.

⁂

İBRANICE öğretmeni eve gelip de çoluk çocuğuna başına konan devlet kuşunu anlatınca, evde bir bayram havası esmeye başladı. Öğretmen sevinçle,

— Basbeh! diye bağırdı, artık bundan sonra sokak satıcılığına paydos! Bundan böyle o küçük budalalara ibranice öğreteceğim diye kafa patlatmıyacağım. Son de sokaklarda leblebi satmıyacaksın artık oğlum. Yarın çocuklara yeni elbiseler, yeni ayakkabılar alacaksın karıcığım, en iyilerinden olacak ha! Gel karıcığım, bu mutlu günümüzü kutlayalım. Güzel bir ziyafet çekelim kendimize; bir sığır dili, kaz ciğeri, pişmiş piliç al! Herşeyin en iyisini al ha, acıma paraya! Ben de kendime en iyisinden bir şişe şarap alayım.

Üç saat sonra ibranice hocası çoluk çocuğuyla sofranın başına geçti ve düşünde bile görmediği bir ziyafet çekti kendisine. Bütün ömrünce açlık çekmiş birisi, böyle bir sofrada ne yapar, sorarım size? Patlayıncaya kadar yemek yedi, şarap içti ve bir daha da sofranın başından kalkamadı. Oturduğu yerde uyuyup kalmıştı.

Ertesi sabah uyanınca kendini pek hasta buldu. Gelen doktor, çok yemek yemekten midesinde tehlikeli bir çatlama olduğunu söyledi. Doktorlara, ilâçlara, iyi bakımlara karşın öğretmen gittikçe kötüledi. Artık ümidini kesmişti, ölüm çanı çalmak üzereydi!

İşte tam bu anda büyük zengin bay Silverman, kendinde büyük bir hafiflik ve iyilik hissetti. Bu iyilik onda zaten günahlarını sattığı anda başlamıştı. Kimbilir, belki de günahlarından kurtulmuş olmanın inancı kurtarıyordu onu. Doktorlar büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Ertesi sabah ona kefeni yırtmış ve tehlikeyi atlatmış olduğunu müjdelediler. Fakat o iyileştikçe ibranice hocası kötüleşiyordu.

Silverman yataktan kalktığı gün ibranice hocası son nefesini verdi.

⁂

ÖGRETMEN öbür dünyayı boylayınca Tanrısal mahkemenin önüne çıkarıldı. Günahlarına büyük bir günahlar toplamı eklendiğini bildirdiler. Bir kendi günahları, bir de zengin bay Silverman'dan satın aldığı günahlar... Kendi günahlarını mahkemede sayıp döktükleri zaman gülümsedi. Çünkü bunlar devede kulak denecek kadar azdı. Dünyada o kadar ezilip cefa çektiği halde pek az günah işlemişti.

Fakat bir kere de büyük zengin, «hayrat ve hasenat sahibi» doğru adam, namuslu tüccar ve Anshe Glups cemaatinin yüksek başkanı Bay Silverman'ın günah listesine şöyle bir göz atınca, ikinci kere ölmüş kadar korktu. Ne günahlardı bunlar, ne sayısız günah! «Defteri âmal» in yüz yaprağı baştanbaşa günahla tıklım tıklım doluydu. Böyle doğru bir adamın bu kadar çok günah işliyebileceğine kıyamet kopsa kimse inanmazdı. Bu kadar günahı işliyebilmek için insan nasıl zaman ve fırsat bulabilirdi!

Kimin haddineydi Bay Silverman'a namussuz tüccar demek? Vergilerini ve bütün borçlarını zamanında ödememiş miydi? Eksik mal sattığını gören olmuş muydu? Helvacı dükkânındaki çırak çocukları sabahın yedisinden gecenin on ikisine kadar çalıştırmıyor muydu? İşçiler, ailleerinin yüzlerini göremiyor, birbirlerini unutuyorlardı. Gerçi bütün bu suçlar ibranice hocası tarafından işlenmiş değillerdi ama, kanunun özel bir yorumuna göre hepsi ona yüklendi.

Tanrısal mahkeme, ibranice hocasına kararı bildirdi:

«Beş yüz yıl âraf cezası! Âraf cezası bittikten sonra Gihenam (1) uçurumuatılacak ve yüz yetmiş beş yıl yanacaksın. Bu yalnız senin günahların için. Sonra yine mahkemenin verdiği karara göre otuz dakika yirmi saniye çivilerin sivri uçları üzerine yalınayak basacaksın!..

Mahkeme kararı okuduktan sonra ibranice hocasını tuttukları gibi yakalayıp cezanın en hafif olan âraf'a attılar.

⁂

BAY Silverman hasta yatağından kalkar kalkmaz hemen ibranice hocasını sormuştu. O'nun öldüğünü işittiği zaman ellerini göğe açıp şöyle mırıldandı:

— Âdil Tanrıma şükürler olsun! O nun böyle erkenden ölmesinde de bir hayır vardır. Hiç olmazsa erkenden benim günahlarımın cezasını çeker de çabucak temizlenmiş ve kurtulmuş olur,

Hepinizin bildiği gibi, bir iş adamı bir yıl bolca kazanırsa, öbür yıla daha hırslı başlar. Ar yılı değil, kâr yılıdır deyip, gideri azaltmaya ve geliri çoğaltmaya çalışır. Ya da bunların ikisini birden yapar. Bay Silverman biraz derince düşününce yaptığı alışverişin her bakımdan iyi ve yararlı olduğunu anladı. Şimdi ibranice hocasıyla yaptığı alışverişi kârdan düşse kim ne diyebilirdi?

Öğretmenle yaptığı anlaşmaya göre, son nefesine kadar işliyeceği bütün günahlar onun olacaktı. Açıkçası Bay Silverman artık hiç korkmadan her türlü günahı işliyebilirdi. Hayatının geri kalan kısmını zevk içinde geçirse ne olurdu yâni? Yoksul ibranice hocası sâyesinde yeryüzündeki son günlerini, vur patlasın çal oynasın, eğlenerek geçirebilirdi artık! Gerçekten çok güzel bir işti bu... Her türlü günahı işliyeceksin, hepsi de yanına kâr kalacak! Ne cehennem, ne ceza! Ohh! Kekâ!

Bay Silverman bu karara vardıktan sonra vur patlasın, çal oynasın yaşamağa başladı, Anshe Glups Cemaatinin ağzı bir karış açık kalmıştı.

— Hayret, başkan kardeş! Bütün bu yaptıklarınızın dinimizce haram olduğunu bilmiyor musunuz? Perhiz günlerin de yasak yemekleri yiyor, sabbat günü sigara içiyorsunuz! Üstelik bütün bunları cemaatiniz için de yasaklıyorsunuz! diye yüzüne karşı bar bar bağırıyorlardı.

Zengin Bay Silverman onlara şu cevabı veriyordu:

— Ben canım ne isterse yapabilirim, hiçbir günah yazılmaz bana... Benim ruhum bütün günahlara karşı sigortalıdır!

⁂

İBRANİCE hocası, kalbi sonsuz bir azap içinde beş yüz yıllık âraf cezasını çekmeye başlamıştı. O şimdiden, yüz yetmiş beş yıllık cehennem cezasını nasıl çekeceğini düşünüyordu. Kendi günahlarının cezası olsa neyse, bir başkasının, korkunç günahlarının cezasıydı bunlar... Fakat âraf'a atılalı henüz bir gün olmamıştı ki mahkemeden celp geldi.

Tanrısal mahkeme ona şu kararı bildirdi:

— Perşembe akşamı dualarını okumamak, bir lokantada kadın artistle başbaşa akşam yemeği yemekten âraf cezana on beş yıl daha eklenmiştir.

İbranice hocası şaşkına dönmüştü:

—— Nasıl olur, ne zaman yapmışım, nerde yapmışım?... Ben dün akşam burada değil miydim? Yapmadığım işler için nasıl cezalandırabilirsiniz beni? diye bağırdı.

Tanrısal mahkemenin yargıcı o'na şu cevabı verdi:

— Bay Silverman'ın bütün günahlarını bin yüz dolara satın aldığını unuttun mu? Şu anda Silverman günah ve kötülük yolunda yürümeğe karar vermiş bulunuyor! Bundan böyle onun işlediği bütün günahların cezasını sen çekeceksin. İnkâr edemezsin ya, işte Silvermanla yaptığımız yazılı anlaşma!

Öğretmen ertesi gün de yaka paça mahkemenin huzuruna getirildi.

— Sabbat gecesi poker oynamak, ikindi üstü dört tane sigara içmek ve domuz sucuklu sandviç yemekten, ek olarak ondört yıl, üç ay cehennem cezası...

Artık her gün zavallı ibranice hocası mahkemenin huzuruna çıkarılıyor ve Silverman'ın işlediği günahlar üstüne yıkılıyordu. Her seferinde birbirinden çirkin, birbirinden ağır günahlardı bunlar.

Sonunda Tanrıya yakardı:

— Tanrım! Bu hep böyle sürüp giderse ben hiçbir zaman cehennem azabından kurtulamam. Acı bana Tanrısal mahkeme! Nerden geldi bu işler başıma? Ben dünyada zaten bir cehennem hayatı yaşamadım mı? Hiçbir zaman doyasıya yemek yemedim! Her adımda büyük talihsizlikler ve felâketlerle karşılaştım. O zengin heriften aldığım parayla küçük bir çiftlik alacak, başımı dinliyecektir. O mel'un para yüzünden bütün bunlar başıma geldi. Acı bana Tanrım! O aşağılık herifi ne kadar çabuk buraya getirirsen o kadar âdil bir iş yapmış olursun! Sağ kaldıkça kimbilir daha ne korkunç günahlar işliyecek, ben de cehennem cezasından kurtulamıyacağım! Acıyın bana Tanrısal hâkimler, o alçak herifi bir an önce buraya getirin!.

Mahkeme Başkanı,

— Hayır, dedi, o henüz ölmiyecek kadar gençtir, uzun yıllar yaşıyabilir. Sen bilmiyor musun ki, yalnızca azizler ve evliyalarla Tanrının sevdiği kullar genç yaşta ölürler! Bu Tanrısal bir gelenektir ve dünyadaki her türlü kanun ve adaletten çok daha kuvvetlidir!

Reb Zalman derin bir göğüs geçirdi ve şöyle mırıldandı:

— İnsan dünyaya ya Silverman talihiyle gelmeli, ya da hiç gelmemeli.

---

(1) İbranice cehennem.

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

Bu sayıda özetini verdiğiniz romanı okurken kahkahalarla güleceksiniz

Cezaevi, Paşazâde Ferit Beyin yine yakalandığı haberiyle çalkanmaktadır. Paşazâde Ferit Beyin iki yüzü aşkın sabıkası vardır. Yakalandığı haberi gazetelerde çıktığının ertesi günü Ferit Bey cezaevine gelmiştir.

⁂

Ferit Bey, koğuştaki yatağına gelip oturmuş, başka bir tutuklu gence hayatını anlatıyor. Bu ünlü dolandırıcı o kadar çok değişik kılıklara, başkalarının kimliklerine girmiştir ki, gerçek benliğini bile unutmuştur da, kim olduğunu ancak düşününce hatırlar.

Anlattığına göre, en olmayacak, önemsiz şeyler insanın hayatını iyiye, ya da kötüye değiştirebilir. Onun başına gelenler de şambabası tatlısı yüzündendir. Askerî lisede öğrenciydi. Her öğrenci mutfak nöbeti tutar ve ona nöbetçi efendi denirdi. Okulda şambabası tatlısı verileceği gün Ferit, bir arkadaşından nöbeti satın alma pazarlığına girmiştir. O gün de Omuz Tahsin dedikleri Şamlı bir yüzbaşı nöbetçi subayıdır. Ondan nöbeti Balyoz Hakkı dedikleri yüzbaşı teslim alacaktır. Çok iyi yürekli ve çok sert bir adam olan Balyoz Hakkı'dan öğrenciler çok korkmaktadırlar. Ferit'in mutfak nöbetini aldığı gün, Askerî Mekteppler Müfettişi olan bir paşa da liseye gelmiştir. Ferit, şaşılacak derecede bu paşaya benzemektedir. Aralarında on-onbeş yaş farkı olan iki kardeş gibidirler.

Gece çocuklar koğuşlara çekildikten sonra Ferit, elinde şambaba tatlısı dolu karavanayla giderken, aralık bir kapıdan bakar; ışık yanan salonda bir sandalyenin üstünde paşanın elbiselerini görür. Sanki içinden birisi dürter, kendi öğrenci elbiselerini çıkarıp oraya bırakır, paşanın elbiselerini giyer, koridora çıkar. Niyeti arkadaşlarına muziplik yapmak, sonra paşanın elbiselerini yerine bırakmaktır.

O zamanlar paşalar mutlâka baston taşırlardı. Kırk yıl albay kalıp emekliye ayrılsa baston taşıyamaz da, bir albay paşa olduğu gün eline bastonu alırdı.

Elimdeki paşa bastonunu yere hızlı hızlı vurarak yürümeğe başladım. Uzaktan beni gören çocuklar, sözüm ona yavaş sesle:

— Paşa geliyor ulan, paşa, paşa... diye koğuşlara kaçıştılar.

Binanın plânı, ortası iç bahçe olan bir müstatil... Koğuşlar üst katta, çepeçevre çevrili... Bir anda «Paşa geliyor, paşa geliyor!» sesleri bütün koridorları doldu. Bastonu taklatarak ağır ağır yürüyordum. Paşa olduğuma göre öksürmem de gerekliydi ama, paşa öksürüğü kolay iş değil, arkadaşlar sesimden tanırlar diye öksürmüyordum. Koridorlardan kaçan kaçana... Koğuşların kapısında dikilip bakıyorum, tıs yok... Aman ne keyifli oluyor. Sabahleyin arkadaşlara, geceleyin koğuşları teftiş eden bendim diye söyliyecek olsam hiç biri inanmaz. Çocukların hiç biri dalgayı çakmadığına göre, paşaya iyiden iyiye benzediğime inanmıştım. Bizim koğuşun kapısından daldım. Hepsi yataklarına girmişler ama, puşîdelerin altından bana bakıyorlar, gözleri fıldır fıldır dönüyor. Şapkanın güneşliğini burnumun üstüne kadar çektiğimden beni tanımalarına imkân yok. Çengel Şahin'in yatağının yanına geldim.

Ranzanın üstünde Şahin, altında Boru Burhan yatıyor. Şeytan diyor ki: «Oğlum Ferit, bu fırsat her zaman eline geçmez. Hazır paşa bastonunu eline almışken, şu Boru Burhan'a, Çengel Şahin'e vur bastonu, indir kafalarına, kafalarına... Battaniyenin altına tesbih böceği gibi kıvrılsınlar. Vur bastonu, paşa dayağı yesinler de akılları başlarına gelsin... Neye uğradıklarını şaşırırlar. Seslerini de çıkaramazlar. Paşaya ne diyebilirlermiş... Yedikleri dayak yanlarında kâr kalır.»

Şeytan böyle diyor ya, nasıl olsa benim numaramı öğrenecekler. Kendim söylerim, söylemesem tadı yok. O zaman ne yaparım, bunların elinden kurtulunmaz.

Bastonu kaldırdım, kaldırdım, handiyse Boru Burhan'ın kafasına indiriyordum ki «içimden uyma kör şeytana!» deyip yürüdüm. Arkamdan Zil Kemal'le Kandil Salih'in fısıldaşmalarını duydum:

— Paşanın koğuşları gezdiğinden yüzbaşının haberi yok galiba... Olsa beraber gelir arkasından...

— Yahu haber verelim...

Asıl bastonu kafalarına yemesi lâzım gelenler bunlar. Bak sen şu hergelelere, «Paşa koğuşları geziyor efendim» diye haber verecekler de Balyoz Hakkı'nın gözüne girecekler. Ben, onların fısıldaşmalarını duyunca adımlarımı açtım. Daha hızlı gideceğim ama, ayıp olacak diye düşünüyorum; koğuşları teftişe çıkan paşa, arkasından biri kovalıyormuş gibi koşar mı hiç.. Paşalığın şanına yediremediğimi bırakın, çocuklar dalgayı çakacaklar. Onlar gidip de yüzbaşıya haber verinceye kadar ben çoktan paşanın elbiselerini yerine bırakırım. Koridordan ne öyle pek ağıraksak, ne öyle pek de hızlı gidiyorum. Arka koridoru geçtim, merdivenleri indim, alt basamağın dönemecinde Balyoz Hakkı'yla hapahap karşılaşmaz mıyım!... Balyoz Hakkı, paşa sözünü duyunca bir seğirtmiş ki, beni görünce hızını kesemedi, hop diye üç basamak birden yukarı hopladı. Az daha çarpışacaktık da, tekermeker altüst olacaktık. Artık ondan sonra Balyoz Hakkı, sağlam beni öldürürdü. Ben merdivenin altında, o, üç basamak yukarı fırlamış... Benim niyetim, köşeyi dönüp tabanları yağlamak, sınıflardan birine girip bir sıranın altına gizlenmek... Balyoz Hakkı beni nereden bulacak, artık işi yoksa mektebin içinde fırdönüp paşa arasın... Fakat adam çevik, hop deyip yanıma geldi. Bu sefer ben ters yüzü edip, merdivenlerden çıkmağa başladım. Kurtulamadım ki, Balyoz Hakkı ense dibimde... Yahu, bu çocuklar ne çabuk giyindiler de gidip haber verdiler yüzbaşıya... O da aleste hazır mı bekliyormuş, nedir... Merdivenleri çıktım, koridordan yürüyorum. Göz kuyruğuyla da çaktırmadan arkama bakıyorum. Yüzbaşı Balyoz Hakkı, iki adım sol gerimden saygıyla beni takip ediyor. Demek ki, o da beni sahiden paşa zannediyor, yutmuş numarayı; yoksa sarımsak ezer gibi bir yumrukta başımı kırar, beni oracıkta hastahanelik ederdi. Pekiy, şimdi ne yapacağım, bu Balyoz Hakkı'nın elinden nasıl kurtulmalı? İçimden plânlar düşünerek, ağır ağır yürüyorum, o da arkamdan... Paşa olduğumdan şüphelenmesin diye de bastonu tak tak yere vuruyorum. Koridorlarda ikimizden başka kimsecikler yok.. Biliyorum, arkadaşlar daha uyumamışlardır, uyur numarası yaparak koğuşlardan bizi gözlüyorlardır. Uzun koridoru geçtik, öteki koridora saptık... Hay Allah, ben nasıl kurtulayım bu Balyoz Hakkı'nın elinden?... Kendi kendime diyorum ki, bizim koğuşun kapısına gelince yallah içeri dalayım, yüzbaşı toparlanana kadar, paşa elbiseleriyle battaniyenin altına gireyim. Ama bu sefer de çocuklar şaşıracaklar. Koca bir paşa elbiseyle battaniyenin altına uzanırsa, paşa delirdi mi ne, diye elbet şaşırır gürültü ederler, yüzbaşı da beni enseler... Bu plân sökmedi. Ne yapsam... Koridorda dönüp duruyoruz. Ben bastonu tak tak vuruyorum. Sabaha kadar da koridorlarda dolanılmaz ya... Hem sabahı etsek ne olacak... Hemen aklıma bir kurnazlık geldi: Elbiseleri aldığım salona girer, kapıyı kaparım. Yüzbaşı da, paşa artık uyuyacak diye döner gider. Ben de paşanın elbiselerini bırakır, kendi elbiselerimi alır çıkarım. Bu plân iyi... Merdivenleri indim, paşanın yattığı dairenin kapısına geldim. İçire girip, hemen yüzbaşının suratına kapıyı kapıyacağım aklımca... Kapı aralığından bir de ne görsem iyi: Paşa kalkmış da sandalyenin üstündeki karavanadan şambabalarını atıştırmıyor mu!... Koca paşa, üstünde gecelik entarisiyle, uyanmış yahut uykusu kaçmış şambabası yiyor. Ya birden içeri dalsaydım ne olacaktı!... Gecelik entarisiyle paşa, karşısında elbiseli bir paşa, hem de kendisini görünce ne yapardı?

Ben kapı aralığından O'nu şambabası atıştırır görünce hemen tersyüz edip geri döndüm. Allahtan, Balyoz Hakkı içerdeki paşayı görmedi, yine ardıma düştü. Yanıma sokulup:

— Bir emriniz mi var paşam hazretleri? dedi.

Sesimi çıkarsam anlıyacak, kafamı yukarı kaldırıp indirerek «hayır» işareti verdim. Tekrardan merdivenleri çıkıp koğuşların koridoruna geldik. Artık ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Herhalde Balyoz Hakkı bu işde bir acayiplik olduğunu sezmiş ki, her koğuşun önüne geldikçe bana izahat vermeğe başladı:

— Burası onuncu sınıf, dördüncü kısmın koğuşudur paşam...

Koğuşların önünden geçiyoruz.

— Burası son sınıfın koğuşu paşam...

Konuşurken iyi duyayım diye bana yaklaşıyor Ben de o yüzümü görmesin diye hızlanıyorum. Ben hızlandıkça o yetişmek için koşuyor. Artık öyle oldu ki ben kaçıyorum, yüzbaşı da kovalıyor gibi... Balyoz Hakkı, benim koşmamı başka bir sebepten zannetmiş. helâların önünden geçerken:

— Helâlar burada paşam! dedi.

Demesiyle:

— Ulan!... diye bağırması bir oldu, elini birden omuzuma attı. Şüphelenmiş de yüzüme mi bakmış nedir anlıyamadım... Ama beni tanımadığını anladım. Çünkü şapkapı kaldırıp suratıma bakmak istedi. Ben fırt diye elinin altından fırlayıp kaçtım, koşmağa başladım. Ben koşuyorum, Balyoz Hakkı kovalıyor. Koridorun köşesini dönerken, önce bastonu attım... Bir yandan kaçıyorum, sonra şapkayı fırlattım. Koğuştaki çocuklar da ne oluyor diye kapılara çıkmış bize bakıyorlar. Sonradan onlardan öğrendim, beni sahiden paşa zannederlermiş de, Balyoz Hakkı bir şeyden paşaya kızdı kovalıyor bilirlermiş.

Bir yandan ceketin düğmelerini çözüyorum, bir yandan kaçıyorum. Ceketi de çıkarıp attım. Benim attıklarımı, arkamdan koşan Balyoz Hakkı topluyor, o yüzden de bana yetişemiyor. Pantalonu çıkarmak koşarken epiy zor oldu. Artık koridorlarda kaç tur attık bilemiyorum. Atlet fanilâsı, don ve kunduralarla da bir tur koridorları dolandıktan sonra kendimi bizim koğuşa attım, kendi yatağıma girdim, battaniyeyi üstüme çektim. Göğsüm körük gibi inip çıkıyor. Battaniyenin altından koğuşun kapısını gözetliyorum. Biraz sonra Balyoz Hakkı da, elinde, kolunda paşanın şapkası, bastonu, manevra kemeri, elbisesiyle soluyarak koğuştan girdi.

— Kimdi o? diye bağırdı.

Kimsede ses yok, sanki hiç bir şey olmamış da herkes uyuyor.

(Devamı var)

Derdini anlat Marko paşaya

(Baştarafı 8 inci sayfada)

tar mıyız? Mektubunuzu - imlâ yanlışlarını düzelterek - yayınladık. İşte cevabımız:

1 — Evet, o yazımızı, dediğiniz gibi 9 yaşında çocuk onlar, o kadar açık yazdık; ama siz anlamamışsınız.

2 — Bizim aklımız başımızda. Bunca yıl cezaevlerinde, sizin gibi olan okurlarımızın aklı başına gelsin diye yattık. Mektubunuzdan anlaşılıyor ki, sizin de dediğiniz gibi boşuna yatmışız, yazık..

3 — Biz, on binlerce okur önüne imzanızla çıkıyoruz, siz mektubunuza imza atamıyorsunuz.

NOT: Bundan sonra doğru adres ve ad yazılmayan mektuplara cevap verilmiyecektir.

HASTALIK

Adı bizde saklı bir okurumuz «Adalet» adlı bir gazetenin başlık ve başlık altı yazısını keserek bize göndermiş. Okuyalım:

«Adalet: Her hafta pazartesi günleri çıkar Hastalık siyasi kültürel ve Milliyetçi gazete.»

Evet, «hastalık» diye yazılı. Şimdi de hastalık siyasi gazeteden iki satır okuyalım:

«Sen bir fahişe çocuğusun.!
«Ben kahraman evlâdıyım!»

DEMOKRASİ NERDE

(Baştarafı 8 inci sayfada)

hem demokrasiye, hem de Anayasaya aykırıdır. Artık zamanımızda krallık ve derebeylik müesseseleri yoktur ve bunlar tarihe karışmıştır. Durum böyleyken gol kralı terimi de yanlıştır. Eğer gerçekten demokratik bir ülkedeysek, bu gol kralı terimini atmalıyız. Biz teklif ediyoruz: Mâdemki biz bir Cumhuriyetiz, öyleyse «Yılın gol kralı» değil, «Yılın Gol Cumhurbaşkanı» ya da «Yılın gol başbakanı» demeliyiz. Mantık da bunu gerektirir.. Çünkü bilindiği gibi kral oturunca kalkmaz ve krallık babadan oğla kalıyorsa bol başbakan her yıl seçilmektedir. Siyasî başbakanla gol başbakanının farkı şudur ki, biri gençtir, biri ihtiyar, biri her yıl seçilir, öbürü dört yılda bir..

Teklif bizden tatbik sizden.

Çarşıdan aldım princi

Güvenilir kaynaklardan aldığımız habere göre, Mithat Paşa stadının gayet sulak, bataklık ve her daim çamurlu oluşu, Tarım Bakanlığı ilgililerinin dikkatini çekmiş ve uzmanlarca yapılan inceleme sonunda bu stadda gayet iyi cins ve bol verimli pirinç yetişeceği anlaşılmıştır. Uzmanların verdikleri rapora göre, Mithat Paşa stadında pirinç yetiştirilirse pirinççilikte dünya birincisi olacağımız kesindir. Uzmanlar daha şimdiden, stad pirinci birinci demektedirler. Bu stadda yetişen pirince nasıl Bayram Paşanın baklası, Tosya'nın pirinci deniyorsa, Mithat Paşa pirinci adı verilecektir. Yalnız bir sakınca ileri sürülmektedir. Pirinç ekimi yapılacak stad bataklığı yıllardan beri hazmedilemez küfürler işittiğinden, burda yetişecek pirinçten, yapılan pilâvların hazmı da güç olur, mideyi ve bağırsakları bozar denilmektedir.

Zübük Spor

Sporda inek yok

Hakemlerimiz, pek haklı olarak, seyircilerin efendice hareket etmelerini istemektedirler. Bu konuda hakemlerimiz aralarında bir toplantı yaparak çok önemli kararlar almışlardır. Bu toplantıda konuşan bir millî hakemimiz şöyle demiştir:

«Bunu yalnız bir futbol meselesi olarak ele almak kat'iyen doğru değildir, bu bir önemli memleket dâvasıdır. İki saat süren maç boyunca binlerce seyirci «İnek hakem, inek hakem!» diye bağırırsa bu memleket nasıl kalkınır? Ata sözleri çok değerli ve çok önemlidir arkadaşlar... Ata sözlerine kulak vermeliyiz. Atalarımız «Bir insana kırk kere deli denirse deli olur!» demişler. Pekiy bize, kırk kere değil, kırk bin kişi, kırk bin kere «İnecek!» diye bağırırsa, biz ne oluruz? Arkadaşlar, biz de insanız, dayanamayız. Bir insana, «İnek inek» derlerse ne olur, ister istemez -affedersiniz- inek olur!... Nerdeyse maç idare ederken sahada böğürmeğe süt vermeğe başlıyacağız, olmaz, ayıptır, yeter artık!»

Başka bir hakem de şöyle konuşmuştur:

«Haydi diyelim ki, seyircilerin bağırdıkları şey oldu, fakat neye yarar. Türk veterinerleri resmen açıkladılar: Türk inekleri, Avrupa ineklerinden yüz elli sene geriymiş. Ee bu ne demektir? Resmen bizim inekler Avrupa ineklerinden yüz elli sene geri olduklarına göre, biz ne oluruz? Bizim hakemlerimiz de Avrupa şeylerinden yüz elli sene geri olmaz mı? Doğru mu yâni bu, insanlığa sığar mı?... Bizim hakemlerimiz batılı hakemlerden hiçbir vakit geri kalamaz, bilâkis ileri giderler.»

Çoşkun alkışlar koparan bu konuşmalardan sonra hakemlerimiz, sahalarda seyircilerin «inek» diye bağırmalarının yasak edilmesi için Futbol Federasyonu kanalıyla kovalisyon hükûmetine müracaata karar vermişler, Türk Ceza Kanununa ve Türk Medenî Kanununa «İnek!» diye bağıranlara ağır cezalar veren maddeler konulmasını istemişlerdir.

Öte yandan muhabirimizle konuşan çok heyecanlı futbol seyircilerinden bir grup «Hakemlerimize inek demek doğru değildir; bundan sonra «buzağı!» diye bağıracağız. Zamanla büyürlerse düşünürüz» demiştir.

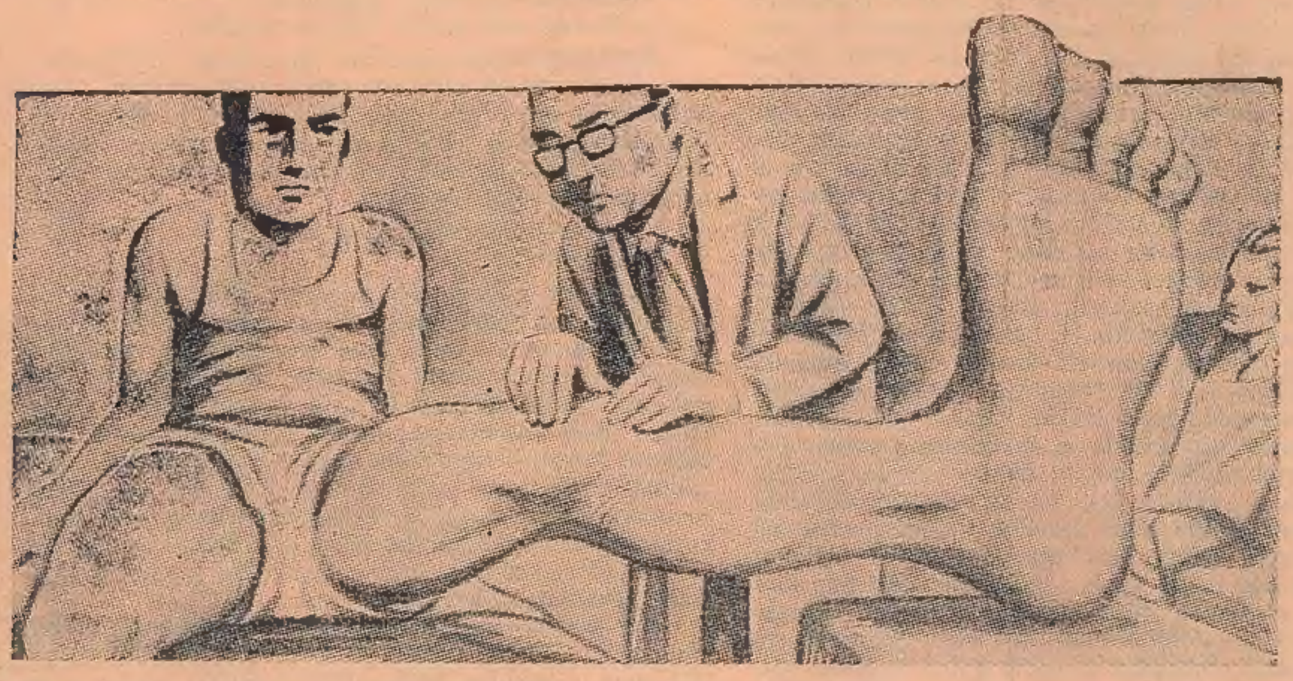

BAYRAM TEDAVİDE — Tozkoparan takımının kıymetli sol hafı Bayram, kıllı ve biçimsiz bacağını, kirli ve nasırlı ayağını gazete sayfasından sayın spor yazarlarının suratlarına uzatıyor diye onu terbiyesiz bir sporcu zannetmeyiniz. Bayram çok terbiyeli bir çocuktur, bana âbi der. Ama ne yapsın zavallı oğlan, bilindiği gibi, geçen haftaki maçta, ıska geçip de top bacaklarının arasından kendi kalesine girince, o da tekme yemiş numarası yaparak on dakika topraklar üzerinde debelenmiş, yuvarlanmış ve sakatlandığı anlaşılarak tedavi altına alınmıştır. Resimde, Bayramın dizkapağına masaj yapılırken görüyorsunuz. Masaj sırasında Bayram çok gıdıklandığından tedavisi gecikmektedir. Ciddî sakatlığının tedavisi için Bayramın Almanyaya gönderileceği söylenmektedir.

DERDİNİ ANLAT Marko paşa'YA

Zübük «Marko Paşa dert dinliyor» sütununu açtı. Gazetemize gelen mektuplara bu sütunda cevap vereceğiz. Dileyen okurların adları ve adresleri saklı tutulur. Adressiz mektuplara cevap verilmez.

Okurlarımız, eksik olmasınlar, Zübük için yazı ve karikatür gönderiyorlar. Bu yazıları dikkatle inceliyoruz; içlerinde az da olsa güzelceleri bulunuyor. Bir takım okurlarımız da, gönderdikleri yazılardaki imlâ yanlışlarını, anlatım bozukluklarını bizim düzeltmemizi - bu da yetmiyor - nasıl yazarlarsa iyi olacağı konusunda kendilerine bilgi vermemizi - bu da yetmiyor yazılarının çıkıp çıkmıyacağını kendilerine mektupla bildirmemizi - Bu da yetmiyor - yazıları yayınlanırsa o sayıdan kendilerine de bir tane göndermemizi istiyorlar. Birazcık insaf!..

Bütün işi yücü bırakıp acemi yetiştirmeğe kalksak, yine başedemeyiz. Bizden reçete halinde edebiyat, sanat dersi istiyorlar, Amerikada'da böyle bir çok özel okullar vardır ve bu yüzden dünyanın parasını kazanırlar.

Örnek olarak bu türlü mektuplardan birini yayınlıyoruz:

Benim bu günedek hiç bir gazetede ve mecmuada yazılarım çıkmış değildir. Yani bir amatör yazar olmaya çalışanlardanım, bir takım karalamalarım var, size bunlardan bir tanesini numune olarak gönderiyorum. Muhakkakki bu yazımdada birçok aksaklıklar ve tecrübesizliğin vermiş olduğu hatalar olacaktır. Siz den ricam bu yazımın gazeteniz Zübükte basıldığı taktirde bir nüs hasından da bana göndermenizdir. Şayet bu yazının gazetede basılacak kadar değerli olmadığı görüldüğünde bir zahmet hatalarımın bana bir mektupla bildirilmesini rica ederim.

Bu türlü istekleri yerine getiremiyeceğimizi üzülerek bildiririz. Ayrıca, mizah yazmanın öbür yazı türlerinin en zoru olduğunu, ustalık istediğini bir daha belirtelim.

***

«Hisli» takma adıyla yazan bir okurumuzun bir yergisini sunuyoruz:

Atamadık üç şeyi:
Sokağımızdan iti,
Üstümüzdeki biti,
İlle Tekel kibriti,
İlle Tekel kibriti...

BİR VATANDAŞ

Adları ve açık adresleri yazılı olmayan okur mektuplarına cevap vermiyoruz ama «Bir Vatandaş» diye adını yazmaktan bile korkup da vatandaşlık arkasına gizlenerek kabadayılık edene cevap vereceğiz. «Bir vatandaş» mektubunda şöyle demiş:

«Sizden öteden beri şüpheleniyordum. Zübük'ün üçüncü sayısındaki «Nereye gidiyoruz?» başlıklı fıkranızı okuyunca iyice anladım. Bu yazının ifade ettiği mânâyı 9 yaşında çocuk bile anlar. O fıkramız, beni bir Türk olarak yazmağa mecbur etti. Esefle görüyorum ki bugüne kadar cezaevlerinde geçirdiğiniz günler aklınızı başınıza getirmemiş.

Sizden bir medeniyet numunesi olarak şunu istiyorum; mektubumu (bütün imlâ yanlışlarına aldırış etmeden) gazetenizde yayınlayıp, cevap verin.»

Markopaşa: Siz mektubunuza «Bir vatandaş» diye imza atarsınız da, biz vatandaşımızı hiç ki-

(Devamı 7 inci sayfada)

Spor ve Biz

SUİİSTİMAL

Bu yazımızda serbest giriş kartları suiistimali üzerinde birazcık durmak istiyoruz. Bilindiği gibi, serbest giriş kartları anlaşılmaz bir cömertlikle dağıtılmakta ve pek çok insan biletsiz stadyomlarımıza girerek, para vermeden maçları seyretmektedir. Bu yüzden yalnız stadyom idaresi değil, klüplerimiz de zarar etmektedir.

Açıkça soruyor ve öğrenmek istiyoruz; lûtfen cevap versinler: Serbest giriş kartları kimlere veriliyor, neye veriliyor neden veriliyor, niçin veriliyor? Futbol Federasyonundan bütün bunların hesabını soruyor ve iki serbest giriş kartı da biz istiyoruz. Anlaşıldı mı?

BAKIM

Sporcu her şeyden önce kendisine iyi bakmasını bilmelidir. Kendisine bakmasını bilmeyen bir sporcu, ne kadar teknik ve ne kadar klâs olursa olsun ergeç kendini tanıyamaz hâle gelecek demektir. Spor sahalarımız bunun iç sızlatıcı örnekleriyle doludur. Birçok meşhur sporcularımızın, kendilerine iyi bakmadıkları için, adları unutulmuş ve hattâ onlar bile kendilerini tanıyamaz hale gelmişlerdir. Bunun içindir ki, her sporcu mutlaka yanında ayna taşımalı ve kendine iyice bakmalıdır. Aynada bir kere bile suratını görmemiş olan sporcunun kendini tanıyamaz hale geleceği ve kendisini başkası zannedeceği muhakkaktır.

Demokrasi nerde

Memleketimiz on yedi seneden beri büyük bir hızla demokrasiye doğru ilerlerken, yalnız siyasette ve ticarette değil, her alanda demokrasiye yönelmemiz bir zarurettir. Böyle olduğu halde spor işlerimiz hâlâ antidemokratik ve Anayasaya aykırıdır. Bir örnek verelim: Her yıl yapılan futbol maçlarında en çok gol atan futbolcuya gol kralı adı veriliyor ki bu hiç doğru olmadığı gibi

(Devamı 7 inci sayfada)

KIZ LİSELERİ VOLEYBOL TURNUVASI — Kız Liseleri arası voleybol müsabakalarına devam edilmiş, dün Hacıkadın Kız Lisesi ile Tayakadın Kız Lisesi takımları karşılaşmışlardır. Yukarıdaki resim, maç sırasında takımları ve maçın çok heyecanlı ve zevkli bir ânı tesbit etmektedir. Heyecanın şiddetinden seyirciler dalgalanmış ve hangi takımın galip geldiği anlaşılamamıştır.

Başlıca yazarı:
AZİZ NESİN
SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ
MERAL NESİN
Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa sok. Nu: 12 — İSTANBUL
Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ.
5 MART 1962
Yıl: 1, Sayı: 5
İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.
İLAN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 liradır.

50 KURUŞ